

L'HOME QUE RESPIRAVA PER
LES UNGLES DELS PEUS

I

LES SEVES SORPRENENTS
AVENTURES

Pròleg

Són, aquestes, unes vivències meves explicades principalment per a les meves adorades nétes, Arana i Naia, aquestes dolçors que m’han arribat un xic tard. Són les meves “*ratetes penades*” perquè són australianes i per això viuen de cap per avall quan són allà com ho fan tots els habitants de la part més extrema de l’Hemisferi Sud encara que no se n’adonin.

Mireu, nines meves, vull escriure-us un recull d’algunes de les meves “històries viscudes” amb una aparença de biografia per a què em recordeu. Així, d’alguna manera, continuarem juntets i potser, si aconseguixo interessar-vos, no m’hauré marxat del tot. Espero poder contar-vos-les personalment a vosaltres dues malgrat que segurament ja no ho podré fer amb els vostres fillets. Voldria que vosaltres ho féssiu per mi, com si forméssiu part d’una corretja de transmissió familiar de records i encara que jo no pugui ser com aquell savi narrador de contes, estic segur que vosaltres sí que podreu ser les meves *Xahrazades* per a ells o elles.

He pogut explicar les meves històries a la vostra tieta Jèssica, aquesta filla que no puc gaudir com voldria, i a la vostra mare quan eren petites mentre tots tres ens asseiem sobre la “nostra roca”, una roca on trencaven les ones d’aquell mar tan blau de la platja de les Fonts d’Alcossebre.

Aquella immensa mar que teníem davant nostre m’anava molt bé per començar les meves narracions, amb totes dues assegudes sobre els meus genolls, voltats d’escuma i entornant els ulls, a la vegada que estenia la meva mà com si volgués abraçar l’horitzó i els deia:

“A l’altre extrem d’aquest immens mar hi vivia...”. Era el meu “Once upon a time...” (En un temps llunyà...).

Tan debò tingui l'encert d'avivar amb aquests contes encara més la vostra imaginació; aquesta immensa força natural que tots tenim dins nostre i que ens fa superiors a la resta dels sers vivents d'aquest planeta. Llavors ja només us faltaria posar-hi un polsim de "seny", ja que aquest marca la fina línia vermella entre un geni i un boig. Amb l'esperança doncs d'obrir les portes dels vostres somnis i aguditzar la vostra ment, he escrit aquests contes. Si ho aconseguixo, tots haurem triomfat i si no, segur que també trobareu el vostre camí.

Recordo que quan jo tenia sis o set anys, el meu millor joguet va ser les agulles de fusta per estendre roba de la meva mare! Mai n'he tingut un de millor, i penseu que no me'n van faltar de joguines! Elles eren els meus guerrers! Encara que totes elles eren iguals, jo hi veia en cada una un heroi diferent, amb la seva espasa, capa, cota de malla i demés. Muntava uns exèrcits a la galeria de casa meva que ja els hagués volgut tenir Alexandre el Magne! I no diguem de les batalles que tenien lloc en tan reduït espai com era aquella galeria de casa dels meus pares. Jugant amb aquelles agulles de la roba jo era la personeta més feliç de la terra, deixant volar la meva imaginació cap a un món de ficció creat dins el meu cap, un món de fantasia al qual només jo hi tenia accés, el mateix que l'escocès Robert Louis Stevenson amb el seu infantil teatret de cartró.

Creieu-me si us dic que ni els millors efectes especials d'avui en dia, incloent-hi el 3-D, poden superar aquelles ja llunyanes fantasies meves.

Sense cap mena de dubte, penso que una imaginació ben encarrilada us farà veure coses que molta altra gent té davant del seus ulls i no les capta. Si més no, us deixo aquest record meu perquè, de tant en tant, al llegir aquests contes, feu una rialleta picardiosa pensant en mi.

Xahrazad

Realment, la idea d'escriure-us aquests contes em va venir llegint, fa molts anys, sobre una nena índia.

Resulta que en la meravellosa ciutat califal de Bagdad, el centre del món cultural en aquells llunyans 800 dC, els savis d'entre els savis, vivien a la Cort del seu Califa, el benaurat Haran al-Rashid. Allà, doncs, es va escriure un llibre de contes que ens trasllada a la cort d'un dels seus vassalls, un rei de l'Índia anomenat Xahrirar. Malauradament, resulta que aquell jove monarca havia tingut un terrible somni en el que va veure com la seva muller el destruïa. Arran d'aquell malson va decidir confinar-la en total solitud fins a la fi dels seus dies i fer el mateix amb totes les joves amb les quals es casava a l'albada de la mateixa nit de noces.

Explica el conte que l'home més ric del seu reialme tenia dues filles a les que Déu (Al·là), el més savi, més judiciós i més poderós, havia beneït amb una gran bellesa i intel·ligència. A la més petita, la Xahrazad, també l'havia dotada, a més a més, d'una prodigiosa memòria.

Es diu que un dia, anant amb la seva mainadera per la Medina de la seva ciutat, la Xahrazad, de sobte, va escoltar una melodiosa veu que la va encisar d'immediat. La nena va tibar de la mà de la dona i va acostar-se al cercle de gent d'on provenia tan càlida veu.

Esmunyint-se per entre les cames de la gent, va aconseguir arribar a primera línia i allí, en el centre del cercle, hi havia un vellet lluint una cuidada barba llarga i molt blanca, assegut en el polsós terra sobre una petita i desgastada catifa de seda que havia sigut molt bonica en els seus millors temps. Era la viva imatge d'un encisador avi explicant contes als seus néts. Només que allà no hi havia nens tret, ara, de la petitona Xahrazad. L'home explicava a la gent els seus contes, malgrat ser conscient que tota aquella gent el sentia però no l'escoltava; no obstant, ella sí que es va entusiasmar immediatament amb les seves històries, de tal manera que no va voler aixecar-se quan la mainadera va dir-li que ja era hora de tornar a casa. La Xahrazad va voler quedar-se fins que el vellet hagués acabat els seus contes. El vellet vivia d'explicar contes a la gent que passava per davant seu però la gent mai es quedava prou temps per acabar de sentir-ne un de complet, ja sigui perquè tenien pressa o no podien pagar la petita aportació per recompensar l'esforç d'aquell rondallaire. Realment, l'ancià vivia de la caritat de la bona gent que venia menjar i dels aiguaders de la plaça que el tenien per un bon creient.

Des d'aquell dia, sense faltar-ne ni un de sol, la nena es feia acompanyar per la dida per escoltar els tres contes que el vellet narrava. Això no va passar inadvertit per a l'ancià. Un dia li va somriure i la va mirar intensament amb uns ulls acariciadors que la van fer sentir tendrament embolcallada. Immediatament ella va entendre que l'homenet l'havia escollida en mig de la resta de bocabadats que els envoltaven. Des d'aquell precís moment es va establir una estreta connexió entre les dues ments prescindint, ambdós, de la resta de la gent. Només eren ells dos sols, excloent completament la resta del món que els envoltava.

L'home que presentia, des de feia un temps, que havia arribat el final de la seva llarga vida, ara sabia amb gran alegria i total certesa qui seria el dipositari del seu saber. Havia trobat, per fi, a qui regalar el seu preuat llegat. No tenia res més en aquest món, però tot el que posseïa li donaria a aquella nena d'immensos ulls negres, àvids de coneixement. Sí, aquella nina seria la seva hereva.

Les càlides paraules que sortien de la boca del vellet quedaven immediatament gravades a la ment de la Xahrazad. També, el to de veu, la forma d'expressar-se, tot quedava enregistrat dins la seva prodigiosa ment. A ella i només a ella li explicava els contes i per això mai començava les seves històries fins que veia la petitona asseguda davant seu damunt d'una bonica i petita estora. Quan estava ben instal·lada, el mirava directament als ulls dient-li picarescament: "Ja pots començar! Ja sóc aquí!". Amb un gest d'acatament i amb un somriure de complicitat, començava les seves tres històries diàries.

Malgrat l'alegria que omplia el seu cor, el vellet es trobava cada dia més i més feble. Feia molt que els seus amics li deien que no anés més a la plaça a explicar els seus contes, doncs era molt gran i estava extremadament delicat però ell els contestava: "El Totpoderós, que sempre sigui alabat per damunt de tothom!, no m'ha donat fills, Ell sap el per què, però, amb la seva infinita bondat, sí m'ha donat, en els meus últims dies de vida, una preciosa noieta que ve cada dia a escoltar les meves històries i encara no les he acabades... encara no les he acabades..." repetia obsessivament.

Una tarda, com totes les anteriors, la Xahrazad escoltava els contes però aquell dia aquella veu li va sonar especialment càlida. Va, fins i tot, entreveure uns ulls humits, com plorosos, en aquell venerable vellet. Unes llàgrimes es van formar i, rodolant cara avall per les seves galtes, van acabar amagant-se vergonyoses entre l'espessa i pulcra barba blanca. En cap moment va deixar de parlar i quan va acabar, es veia extremadament fatigat, però amb la satisfacció d'haver-ho donat tot i, al mateix temps, amb la buidor de saber que ja no li quedava res dins seu. O potser sí... li quedava l'esperança de la recompensa d'un llarg, molt llarg i merescut descans i l'alegria d'haver conegut aquella nena.

De sobte, la nena va voler complir un desig que feia dies anhelava fer. Li va semblar, sense saber molt be per què, que aquella tarda seria la més adient per a realitzar-lo; es va aixecar i, en lloc d'agafar la mà de la dida, va anar corrent fins on era el vell rondallaire. L'home mirava a terra, esgotat, quan va veure aquells dos peuetes que s'aturaven al seu davant. Va alçar la seva fatigada mirada i la va fixar en aquells interrogatius ulls. Va aixecar les seves tremoloses mans per acaronar-la mentre una rialleta li alegrava la cara. La nena, agafant-li una mà, la va besar amb devoció, va mirar-lo als ulls i, per primer cop, va veure que eren d'un profund color blau. L'home, contemplant-la amorosament, va acariciar el caparronet entre les seves mans i la va besar al front mentre li xiuxiuejava: "Recorda'm, petitona, recorda cada un dels contes que t'he explicat. Si l'Altíssim m'ho permet, sempre, sempre romandré al teu costat. Sàpigues, estimada meva, que aquests contes et seran molt importants en la teva vida". Les seves mans van romandre entrelaçades una bona estona com si no volguessin deslligar-se. Va ser ell qui, finalment, besant les manetes de la nena, les va enretirar i, acaronent-la un cop més, li va dir adéu.

Mai van saber els seus noms —no era necessari. Ella era la seva dolça hereva i ell l'avi que mai havia conegut.

A la tarda següent, com cada dia, la nena va anar a la plaça, però aquell dia en el lloc del vellet hi havia un encantador de serps. La mainadera se'l va mirar tota estranyada i va demanar on era el vell rondallaire. No va necessitar fer més preguntes. La tristesa dels ulls de la gent li van contestar la pregunta. El vellet mai més tornaria a seure sobre la seva vella catifa. La seva ànima ja estava gaudint de la companyia del Creador. La nena també va comprendre aquelles mirades. Tots sabien, al veure-la, que ella era la preuada nina del vellet, per la qual havia viscut més temps del que li pertocava. La Xahrazad va recórrer amb la mirada el lloc tot recordant la tarda anterior i unes dolces llàgrimes van començar a rodolar per les seves galtones. "Potser demà..." li va dir la dida. La Xahrazad va aixecar el seu caparronet fent-li que no, i totes dues, agafades de la mà, van continuar cap a casa sense dir-se res més durant tot el camí. Aquella nit, en la solitud de la seva cambra i recordant l'acomiadament del dia anterior, la Xahrazad va adonar-se que el vellet ja li havia explicat tots els contes que sabia, res més podia donar-li, li havia entregat tot el seu tresor i només ella n'era la seva dipositària. La Xahrazad va somriure i, mirant l'infinit, li va semblar veure com una imperceptible estrelleta, una entre milions i milions, li parpellejava al temps que sentia dins del seu cor una dolça veu que li deia: "Recorda'm, estimada meva, jo sempre tindrè cura de tu." Amb el temps, la germana de la Xahrazad, la Jàzhmin, va arribar a l'edat d'emmaridar-se amb un home important, tal i com corresponia al seu alt rang.

Un matí, quan el sol despuntava a l'horitzó d'aquell reialme de l'Índia, la Xahrazad, com cada dia, va despertar-se amb el deliciós cant dels ocellets que envoltaven la seva cambra. No obstant, aquell dia, en destacava un de més dolç però també més cridaner a la vegada. De sobte, la nena va entendre que el cant d'aquell ocell li piulava: "Nina meva, avui ha arribat el teu dia. No deixis la teva germana que jo estaré amb tu." La Xahrazad es va despertar de cop, just a temps de veure com un meravellós ocellet de mil colors emprenia el vol i desapareixia en mig dels núvols, com si li digués fins aviat amb les seves aletes. Aquell mateix matí el pare de la Xahrazad va saber que havia d'entregar la seva filla gran al monarca. Desesperat, volia fugir del país però res va poder fer davant dels soldats del rei. La Xahrazad, que escoltava amagada darrera d'unes cortines el que l'emissari del rei exigia del seu pare, va recordar el piu-piu de l'ocellet i va demanar compartir també el destí de la germana. El seu pare es va desesperar davant aquella inesperada petició que només empitjorava la seva aflicció. La va mirar i va dir: "Petita meva, si vas amb la teva germana també et perdré a tu i, si això passa, jo em moriré de pena. És això el que vols?" La Xahrazad va fitar amorosament aquells ulls que tant estimava i, agafant-li les seves tremoloses mans, li va dir: "Confia en mi, pare. Si vols salvar-nos a les dues, deixa'm anar amb ella." El pare, sanglotant de tristesa li va confessar: "Sàpigues que la teva mare va morir el dia que tu vas néixer i que sempre he cregut que una part d'ella viu amb tu. Va fer-me jurar que mai et negaria res, fos el que fos i, lligat per aquest jurament, no et puc rebutjar el que em demanes." Els tres es van fondre en una abraçada que no volia acabar mai. Llavors, les dues germanes foren portades a l'harem del rei i allí hi van romandre uns mesos com si fossin ja princeses.

Quan un dia la Jàzhmin, la germana gran de la Xahrazad, va ser cridada per a la cerimònia de la boda, la Xahrazad es va entossudir en ser ella la que es casés aquell dia amb el rei. L'emissari del rei, confús, no sabia què fer amb aquella nena agenollada i agafada desesperadament de les seves cames. Llavors va alçar la mirada envers la cambra reial i va veure com, des de darrera d'unes delicades cortines li feien un senyal per a què acceptés la súplica de la Xahrazad. El senyor del món, Xahrirar, estava d'acord amb el canvi. Així doncs, davant la insistència i malgrat els plors de la germana gran que no volia el sacrifici de la Xahrazad, va ésser ella la núvia. Van fer una meravellosa cerimònia, però trista al mateix temps doncs tothom sabia com acabaria la festa. Per això l'alegria no va ser-hi present. Durant les esposalles, el rei es mirava aquella noia que sacrificava la seva vida per la de la seva germana i no podia deixar d'observar aquells ulls intel·ligents i bondadosos. No va poder evitar tampoc que el seu cor bategués acceleradament al veure-la tan encisadora i noble. I es va preguntar: "Estaré equivocat fent el que faig? Serà tot plegat una bogeria meva, un encanteri? En aquests ulls i en aquest rostre no hi pot haver lloc per a la maldat." Quan la nit de noces tocava a la seva fi, en aquells moments en que les primeres clarors vencen les tenebres de la nit i just abans de la triomfant aparició de l'astre rei en el llunyà horitzó, la Xahrazad va dir al seu espòs: "Vols que t'expliqui un conte?" Aquesta petició va desarmar el rei que estava molt entristit pel que li passaria a aquella captivadora criatura. Així doncs, no va gosar dir-li que els contes ja no li interessaven. Ell era un rei, no un nen! No obstant, la Xahrazad va començar a desgranar, amb melodiosa veu, un dels molts contes d'aquell vellet. Recordava cada paraula, cada precisa entonació. Al començament, el rei no li parava cap atenció però, poc a poc, la dolçor de la seva veu el captivà fins el punt de quedar completament admirat tant per la seva manera de narrar com pel conte en si mateix. La Xahrazad, mentre parlava, mirava de reüll el rogec horitzó fent coincidir el moment més àlgid del conte amb el precís instant en que el disc solar despuntava darrera d'una petita serralada iniciant ja un nou dia. La Xahrazad, de sobte, va posar fi a la seva narració. "Continua", va dir-li el seu espòs tot sorprès. "L'acabaré demà", va contestar ella amb una encisadora rialleta. El rei, delerós de saber com acabaria el conte, va renunciar a fer el que feia sempre i va donar-li un altre dia de llibertat, al temps que es sorprenia de sentir-se estranyament feliç. A la matinada següent, el rei, ja molt impacient, va demanar que acabés aquella història i la Xahrazad així ho va fer, però amb tanta habilitat que la va engranar amb una altra de nova sense que el seu marit se n'adonés. També, com la nit anterior, va fer coincidir el punt culminant amb la sortida del sol i, de nou, va passar el mateix. I així va succeir dia rere dia fins a mil i una nits. Aquella albada, el monarca li va confessar, abans que la Xahrazad comencés el seu relat, que durant aquelles mil i una nits s'havia enamorat perdudament d'ella i que el seu més ferm desig era passar la resta de la seva vida al seu costat. Mirant-lo als ulls, la Xahrazad va somriure-li i va

començar el seu relat, però a diferència de les albaides anteriors, el va acabar ja quan el sol estava fermament instal·lat en el firmament anunciant un meravellós dia como tots el que serien en el seu futur. La llegenda diu que un dia, un escrivà de palau, meravellat pels contes que explicava la reina als seus fillets, li va demanar que li permetés escriure aquells relats i fer-ne un llibre a fi de mantenir el seu saber per al futur. La Xahrazad va pensar en aquell vellet, del qui mai en va saber el nom, i va creure que estaria joiós que la seva herència visqués per sempre. Molt contenta, li va donar el seu consentiment i va decidir anomenar-lo “Les Mil i Una Nits”, les nits durant les quals ella havia lluitat per la seva llibertat. Aquestes narracions han esdevingut un dels millors llibres de contes de la Humanitat. Diuen que potser van ser escrits durant el regnat del califa Haran al-Rashid sobre els anys 800 dC. En aquells temps regnava a Europa Carlemany. Durant el seu regnat i per obra seva, va donar els primers passos una futura nació que amb el temps es diria Catalunya.

Orígens, el Vell Almogàver

Aquest relat, cronològicament, hauria d'anar al final d'aquest llibre amb el del capítol “De Com d'una Muntanya en va sortir Montserrat”. La veritat és que, al llegir-lo, em va fer comprendre molts fets de les meves aventures que per a mi em resultaven inexplicables. Va ésser com un: “Ara ho entenc!”. Per això penso que posant-lo al començament farà, potser, més creïble la meva increïble vida aventurera.

Resulta que quan la meua iaia va morir, ja molt gran, va llegar-me, curiosament, tot el contingut de les golfes de la casa pairal de la família. Per cert, una casa de camp gran i molt ben conservada. No sé per què va donar-me aquesta herència, precisament les golfes d'aquella casa! Què podia tenir d'interessant el contingut d'aquella polsosa habitació on no hi anava mai ningú des de feia molts anys? Sigui com sigui, un dia, abans de dinar al migdia, vaig pujar-hi empès per una curiositat que va venir-me de sobte, com sempre que alguna nova aventura s'apropava a la meua vida i, a la vegada, per conèixer el meu llegat. No hi havia llum elèctrica i vaig haver d'utilitzar la meua encara bona visió nocturna, un record del meu famós llamp i, amb l'ajut d'una llanterna, precisament de la mateixa marca de la que estava descansant al Pol Sud, qui sap si per tota l'eternitat i coberta de glaç. Això ja ho veurem més endavant. Però, mira per on, les bateries de la llanterna també s'estaven descarregant i això que hagués jurat que eren noves.

Com que tot estava empolsinat, vaig obrir unes petites finestretes perquè pogués sortir la pols que jo feia al remoure totes aquelles velles caixes, arques de fusta, mobles i tots els llençols que les cobrien des de feia molt i molt de temps. Amb la irrupció de la claror del sol del migdia ho podia veure tot millor. De sobte, quan ja feia una estoneta que estava regirant, vaig sentir un sorollet. Vaig girar-me i vaig veure un ratolinet que em mirava descaradament; decididament volia que em fixés amb ell. L'anava a saludar quan les paraules em van quedar als llavis sense arribar a sortir cap so de la meua boca.

Un raig de llum que entrava per una escletxa de darrere seu feia un angle. Com és que un raig de llum podia per si mateix fer un angle? Vaig anar fins el raig de llum per tocar el vèrtex. No hi havia res. Senzillament canviava de sentit. Aquest estrany fenomen feia que aquella llum es posés directament sobre dues gerres de fang, totes dues molt antigues. Quan les vaig mirar de més a prop vaig adonar-me que eren veritablement molt velles. Les dues estaven segellades amb lacres diferents donant a entendre que, efectivament, eren de diferents èpoques. La més vella contenia un pergami molt i molt antic que narrava una estranya història sobre la muntanya de Montserrat i que explicaré al final d'aquest llibre. L'altra, també molt vella, era d'uns cinc-cents anys posterior. Estava segellada molt curiosament amb lacre vermell i amb un gravat que representava un lleó rampant, armat i coronat. Immediatament vaig saber que era un document que pertanyia a la nostra família ja que aquell tipus de lleó és el nostre escut familiar.

Amb aquelles dues gerres vaig pensar que ja en tenia prou per aquell dia. Les vaig posar dins una cistella que vaig trobar per terra i les vaig protegir amb draps que deuriem ser trossos de vestits de vés a saber de qui i de quan.

Vaig retornar a casa meva amb el meu petit “tresor” per esbrinar com a mínim què hi havia dins d’una d’elles. Vaig decidir-me per la del lleó. Amb molta cura, vaig tallar per sota mirant de no trencar aquell, per a mi, valuosíssim gravat que volia conservar. Dins la gerra hi havia uns pergamins que vaig poder extreure sense cap dificultat juntament amb una nota que deia:

“Sóc Guifré Junyent. Acabo d’arribar de nou a la vella terra que va veure marxar fa molts anys els meus avis i el meu jove pare amb els estols del rei Pere II al qui van anomenar ‘el Gran’. Partiren a la conquesta de la Mediterrània per fer-la un mar nostre.

Jo, Guifré, no he lluitat mai contra enemic en les terres que la Gran Companyia dels almogàvers va combatre, ni a Sicília, ni a Àsia, ni conquerir Grècia. Sí que van fer-ho, i molt, el meu avi que havia quedat en els camps de Sicília, i el meu pare i la iaia lluitant aquesta com un almogàver més en la batalla de Gal·lípoli.”

Mentre anava llegint aquest pergami, la pell se’m posava de gallina perquè tenia davant meu el document que Hefest em va dir que un dia trobaria! (Veure el capítol “Escollit pel Pare dels Déus”).

“La lluita no va acabar fins aconseguir vèncer la poderosa cavalleria francesa del duc d’Atenes, Gautier V de Brienne, en la batalla del llac Cefís. Amb aquesta última i decisiva victòria varen, tots aquells desesperats, fer-se amb el Ducat d’Atenes i, amb ell, una més que merescuda llar i pau. Tot això vull explicar-ho als meus descendents i per a què quedi testimoni d’haver complert l’última voluntat del meu pare.”

Els pergamins estaven en força bon estat de conservació. Vaig poder llegir-los malgrat haver-hi una certa dificultat ja que estaven escrits en català molt antic. I això és el que vaig desxifrar:

“En el capvespre d’un dia d’aquell calorós estiu de l’any 1359, en una gran mansió als peus de l’Acròpoli d’Atenes, amb els murs tocats pels últims raigs del sol ardent d’aquelles terres, un moribund contemplava com l’astre rei s’estava ponent darrera de l’església de Santa Maria de Cetines o dels Almogàvers, edifici guardat, dia i nit, per dotze ballesters escollits entre els millors de la Gran Companyia Catalana i conegut com el Partenó.

En aquesta casa senyorial agonitzava, precisament, el fidel guardià en cap de l'Acròpoli, el qual hi havia dedicat gran part de la seva vida cuidant-la amb l'amor d'un enamorat de tanta bellesa marmòria. Algun cop, sempre de nit, passejant sol per entre les magnífiques runes, havia sentit la presència de quelcom meravellós que l'acompanyava en la seva solitària ronda, per donar-li les gràcies per la seva tasca diària. Sentia amb força aquella presència, però no havia vist mai ningú al seu costat. Per estrany que pugui semblar, aquest 'amic invisible' li agradava molt i inclús algun cop li havia fet un comentari sobre alguna columna caiguda o una estàtua.

Per la seva valentia en la lluita i també per les seves nombroses ferides en combat que només una constitució tan forta com la seva podien resistir, el Consell dels Dotze - màxim òrgan dels almogàvers - li confià tenir cura de la seva nova catedral, el Partenó. Aquesta missió li va ser ratificada poc després per Roger Manfred, el fill del rei català de Sicília, Frederic II. Aquell vailet que havia sortit de Port Fangós el 7 de juny de 1282 amb tan sols sis anys acompanyant els seus pares cap a la conquesta de Sicília.

El fidel guardià, ara ja vell, estava vivint l'últim alè de la seva llarga vida. Amb resignació, esperava rebre aquella visita que, per no volguda, mai ha deixat de ser l'última cita de tota criatura que ha nascut. La seva vida estava a les acaballes i n'era totalment conscient, amb la claredat que dóna aquest últim moment de la vida.

La seva havia sigut una vida dura, duríssima, farcida de lluites a mort, contra francesos, turcs, bizantins i altra vegada francesos... sempre jugant-se la vida a cara o creu. La seva existència va ser la d'un valent o potser la d'un jove inconscient que, com tots els seus companys de lluita de la Gran Companyia Catalano-Aragonesa, van aconseguir, tots sols, sense cap ajut de la llunyana pàtria i envoltats d'enemics, fer seves unes terres i una nova pàtria. Com que ningú no els hi havia dit que la seva tasca era impossible, ho van aconseguir.

Tot i recordant aquells terribles perills ja superats i en la tranquil·litat de la seva llar i envoltat de tota la seva família, no va poder evitar una esgarripança. No era por però sí un temor al ja inevitable proper pas que l'esperava, tan transcendental com desconegut a la vegada. Un temor al nou futur que coneixeria d'immediat. Va mirar als seus éssers més íntims, aplegats al seu voltant i delerosos de donar-li tot el suport del que eren capaços. Mirant-los a tots, va demanar a la seva filla l'espasa i el llibre que hi havia dins d'un armari. La noia, sanglotant, va anar fins el moble, mai obert per ningú que no fos el pare moribund, i els hi va donar. L'home va mirar l'espasa i els ulls se li van omplir de llàgrimes... havia sigut la seva companya de tantes i tantes lluites victorioses! Havia estat mil vegades la seva línia vermella entre la vida i la mort.

La va besar i, de sobte, sorprenent a tothom, amb gran energia i esgotant les seves últimes forces, la va colpejar sobre l'enllosat de la cambra mentre cridava a ple pulmó com embogit: 'Desperta ferro! Desperta! Per Catalunya, per Aragó, per Sant Jordi, desperta!' La terrible cicatriu que creuava tot el seu front perdent-se entre els encara abundosos cabells, estava encesa com foc. L'espasa li va caure de la mà sorollosament sobre el terra mentre la vermellor de la cicatriu es fonia una altra vegada. Estava completament esgotat. Havia malmès les seves últimes forces.

Mirant-se el seu sorprès primogènit agenollat al seu costat, li va fer jurar, amb un fil de veu, que tornaria aquell llibre que tenia damunt del llit i del qual mai s'havia separat, al seu vertader propietari. No sabia ni ell mateix qui era, però li va pregar que el busqués. Era l'únic deute pendent que deixava al llarg de la seva vida. Potser havia esperat massa, no havia sabut trobar mai el moment adient per fer-ho personalment i quan l'edat li ho va impedir, no va saber tampoc trobar l'instant idoni per encomanar-li aquella tasca. Sempre es deia a si mateix que seria al dia següent però ara el temps ja s'havia esgotat. Mirant-lo amb insistents i suplicants ulls, li va fer entrega del llibre en el mateix moment en que també va retornar la seva ànima al Ser Suprem que li havia donat. No havia tingut temps de dir-li on l'havia trobat.

El fidel guardià d'aquell temple dedicat a la divina Atena, l'estimada filla de Zeus, ja no guardaria mai més les seves incomparables columnes, ni contemplaria les meravelloses estàtues del gran escultor Fídies, ni sentiria la proximitat d'aquella invisible presència que tantes vegades havia percebut al seu costat.

El seu fill el va besar al front i també a la creu de l'espasa que havia recollit de terra. Li va xiuxiuejar a cau d'orella: 'Sí, pare, compliré el teu desig. Ho juro per Déu Nostre que ho faré. Descansa en pau. Jo ho faré, per Sant Jordi, ho faré.' Uns dies més tard, a trenc d'alba i amb el permís del Gran Consell dels Dotze - que regia el destí del que quedava d'aquella Gran Companyia - va deixar la seva llar i el seu país, Neopàtria, a l'om del seu cavall i va marxar a complir l'última voluntat del seu progenitor.

En el seu sarró portava aquell vell Alcorà ben precintat, tal i com el seu pare li havia donat. No sabia com podria complir aquell últim desig del seu estimat creador. Tot l'Orient estava davant seu, desconegut. Volia creure que si aquell llibre era sagrat, de segur que el guiaria fins al seu destí. Va encaminar els seus passos seguint la ruta mil cops repetida pel seu pare. Va tardar quasi dos anys a recórrer aquells camins i visitar tots els recons d'aquella Anatòlia encara plegats de records del pas de la Gran Companyia dels Almogàvers. Totes aquelles terres havien vist passar aquells ferotges guerrers: Filadèlfia, Erdek, la Vall de Sursulu, Akhisar, les ribes del llac Color, la Vall d'Hermes, Kula, Sardes, Magnèsia (actual Massina) i, finalment, Tira, el lloc d'aquella terrible batalla contra els musulmans.

A l'arribar, va sentir una força fins llavors desconeguda que li colpejà el cor amb molta força. Quelcom li deia a crits, dins seu, que havia arribat a la fi del llarg pelegrinatge. Va deixar anar el cavall al seu aire, amb les regnes fluixes, sense forçar-lo a dreta o a esquerra.

La seva cavalcadura lliure, a pas de passeig, el va anar portant fins a un vell edifici, l'església de Sant Jordi de Tira. Sabia, pel seu pare, que era el lloc on estaven enterrats el capità almogàver, Corberan d'Alet, i tots els seus companys caiguts durant l'esfereïdor combat lliurat en aquell indret.

A l'apropar-se a l'ermita de Sant Jordi per la part del darrera i tombar cap a la façana de la porta principal, va veure un vell musulmà assegut al llindar de l'entrada aprofitant l'ombra que li regalava el gran arbre que protegia el petit temple de l'inclement sol del migdia. Guifré va descavalcar, es va treure el casc i es va eixugar la suor que li queia per la cara. Llavors va entrar en el solitari i obscur edifici. S'hi estava fresc allà dins! Després de resar en el sagrat recinte, va sortir de l'església i va seure en el banc de pedra al costat del vell musulmà. Assedegat per la llarga i calorosa jornada, va treure la seva bota d'aigua i, mirant l'home, li va oferir el primer glop. L'home, sorprès, li va agafar i va beure un llarg glop de l'apreciat líquid. Guifré no va dir res i va esperar que acabés. Després ho va fer ell. El musulmà el va mirar i li va preguntar per què ho havia fet i Guifré li va contestar que creia que ell en tenia més necessitat.

A l'observar els seus trets facials, l'home va demanar a Guifré si ell era un d'aquells terribles almogàvers que havien derrotat, vegada rere vegada, els poderosos exercits otomans.

Guifré li va contestar que era fill d'un d'ells i el vellet espantat li va preguntar si tornarien aquells terribles guerrers catalans. Guifré, somrient, li va dir que feia molt temps que havien trobat una nova pàtria i havien finalitzat el seu pelegrinatge. No havia de patir per res. Durant la conversa, Guifré li va demanar què hi feia ell, un musulmà, assegut a les portes d'una església cristiana.

L'home li va dir que quan els almogàvers van passar per aquell lloc feia molts anys, van enterrar els seus morts en aquell temple. Temps després, van destruir un poble que havia gosat enfrontar-se a ells, juntament amb la petita mesquita que portava a l'Altíssim les pregàries dels fidels de l'Alcorà.

Ell, que llavors era un nen de 10 anys, i el seu pare estaven resant dins el sagrat recinte. Aterrit, va veure com aquells guerrers que es deien almogàvers enrunaven i incendiaven el temple al temps que mataven a tota la gent. ‘També van matar el meu pare,’ va dir-li mirant-lo amb els seus cansats ulls però sense rancúnia. ‘Just quan intentava salvar el sagrat llibre de l’Alcorà, un soldat el va agafar de les seves mans i el va llençar a les flames. Recordo també com un altre d’aquells terribles guerrers, un de molt jove, alt i fort, va entrar en aquell moment, em va guaitar i, seguint la meva aterrada mirada, va comprendre d’immediat el que em passava. Amb un gest ràpid de la seva espasa va treure el Sagrat Llibre de les flames. Me l’anava a donar però jo, convençut que algú altre me l’agafaria i l’acabaria cremant, amb els meus ulls li vaig suplicar que el guardés, que així no es perdria i, amb un gest d’assentiment, el va posar dins el seu sarró. Va acaronar-me i d’alguna manera em va fer saber que algun dia me’l tornaria. No vàrem dir-nos ni una sola paraula però ens vam entendre a la perfecció. I aquí estic, esperant que arribi aquell beneït guerrer amb el nostre Alcorà. He triat aquest lloc perquè sé que és un edifici molt estimat per aquells impecables combatents i alguns d’ells ja reposen aquí fins la fi dels dies.’

Guifré, molt sorprès per aquella revelació, va preguntar-li com podria reconèixer el seu llibre i el guerrer després de tants anys.

El vellet li va dir que naturalment no el podria reconèixer ja que aquest, si és que vivia, seria molt més vell que ell mateix. De totes maneres recordava que quan se li va apropar tenia el rostre cobert de sang per una terrible ferida que li havia partit tot el casc i mitja cara. Sense cap dubte sabia que el Llibre Sagrat era el seu ja que en l’última pagina hi havia escrit el nom del seu pare, del pare del seu pare i així successivament fins a moltes generacions enrere fins al mateix califa Uthman ibn Affan (577-656), que va recopilar el primer llibre de l’Alcorà.

Davant de tantes coincidències, Guifré, tremolós, va treure el Llibre de dins del seu sarró, el va desembolicar i va mirar l'última pàgina. No hi va veure cap nom escrit. Llavors, l'homenet va veure el vell i socarrimat llibre. Traslucit, li va demanar que li deixés. El va obrir per l'última pàgina, que per a Guifré era la primera, i allà hi havia escrit el nom del seu pare i els de més ascendents amb boniques cal·ligrafies que havien passat inadvertides pel cavaller. L'home va besar amorosament el llibre mirant el guerrer amb ulls plens de llàgrimes agraïdes, volent-li estimar les mans. Guifré va refusar el gest i el va abraçar càlidament, tot xiuxiuejant-li: 'Gràcies per haver-me esperat tant de temps. Gràcies per haver confiat en la paraula del meu pare. Gràcies per deixar-me complir el meu jurament i gràcies perquè, a partir d'avui, el meu pare descansarà plàcidament.' Guifré li va explicar el que l'homenet ja sabia, que el seu pare era aquell jove guerrer que va salvar el Llibre de les flames i que li havia pregat, en el moment de la seva mort, la missió de tornar-lo al seu veritable amo. El vell musulmà va convidar-lo a casa seva oferint-li tot el que posseïa, però Guifré li va dir que era ell qui estava en deute, ja que gràcies a ell, ell havia finalitzat la seva missió.

Llavors, l'home el va mirar als ulls i li va dir: 'No puc donar-te res més del que és meu i tot el que tinc és teu si ho vols, però ja que no vols res material, jo et donaré un do, no a tu directament perquè no ets creient, però sí a un dels teus descendents, malgrat tampoc ser-ho. Aquesta persona gaudirà d'uns poders especials que el faran viure aventures extraordinàries per sobre dels demés humans. Això t'ho juro pel poder que el més Sublim, Savi, Judiciós, Poderós i Benèvol ha donat a la nostra família.' Llavors, li va posar les mans sobre el seu cap i li va transmetre la seva força.

Guifré va passar uns dies a casa d'aquell nou amic, després dels quals i amb la missió complerta, va tornar a casa seva. Quan va arribar-hi, havia passat tant de temps que la seva herència estava en mans d'un seu nebot ja que el seu germà petit havia mort. Un cop va presentar-se, va veure que després de l'alegria del retrobament, el nebot el va mirar amb tristesa tot donant-li les claus de la casa com a vertader hereu que n'era. Guifré va mirar-se-les i seguidament les hi va tornar dient-li que ell era el veritable hereu ja que mentre ell havia estat fora complint l'última voluntat del seu pare, ell se l'havia guanyat amb el seu treball diari.

Un bon dia va acomiadar-se d'ell i va decidir retornar a la terra enyorada, origen de la seva nissaga. El compliment de l'última voluntat del pare li havia obert les ànsies de conèixer noves terres i quines millors que les dels seus avantpassats. Aquella enyorada terra de l'altre extrem de la Mediterrània.

Aquest escrit va fer-me pensar que molt bé podria ser jo aquell descendent beneït pel vell musulmà de l'església de Sant Jordi a Tira. I, per aquest motiu, he posat aquest escrit aquí, al principi de les meves històries. Així, potser si en algun moment es fa difícil creure el que exposaré, penseu en aquell vellet i la seva benedicció.

El Meu Primer Naixement i els Meus Estranyes Poders

Tot va començar un dia assolellat de tardor, en plena temporada de bolets.

He d'explicar un fet que és determinant en la meua vida. Abans de néixer, els meus pares i, naturalment, jo vam anar al bosc a buscar bolets. La meua mare ja en portava una bona cistellada. De sobte, un llamp va "sortir" del terra, va enlairar-se cel amunt i va davallar ràpidament cap a la terra una altra vegada després de travessar-nos, a la meua mare i a mi, de cap a peus. Per sort, la meua mare anava calçada amb espadenyes d'espart i per això la terra es va empassar la fortíssima corrent elèctrica i no ens va carbonitzar.

L'únic espectador del fet va ser el meu pare qui, esgarrifat i incrèdul, estava fora de si pensant en el que podia haver-nos succeït però la mare estava d'allò més tranquil·la i riallera, segurament per l'efecte del xoc. D'una revolada va agafar el cotxe i va conduir tan ràpid com va poder cap a l'hospital, però la mare no va voler anar pas a l'hospital sense passar per casa primer puix que era molt presumida i es volia canviar la roba de camp. A més, es trobava bé i jo continuava movent-me dins de la seva panxa com si no hagués passat res.

A casa, la meua iaia, esverada per tot allò que li explicava atropelladament el meu pare, no sabia el que es feia. Mentre estàvem a l'hospital, va decidir ocupar la seva ment i l'angoixa feinejant amb les cistelles de bolets que havien recollit els pares.

La pobre dona va pensar que estariem molt contents de trobar la feina feta al tornar a casa al mateix temps que l'ajudaria a passar millor aquella estona de fatic. Començaria per fer la conserva de bolets ja que era el que portava més feina. Va agafar per casualitat la primera cistella que va trobar i que era la del meu pare. En acabar-la, va destapar la segona però, al treure el mocador de fer farcells que la cobria, va veure que els bolets del cistell estaven revestits d'una fosforescència molt bonica però estranya a la vegada. Tancant la llum, una claror verdosa inundava l'habitació. Tant desconcertant era tot, que no els va voler fer fins ensenyar-los a la mare a fi de que ella decidís. Va agafar la cistella, la va tornar a tapar amb el mateix mocador de fer farcells i la va portar a les golfes per a conservar-los millor i, a més, per què no dir-ho, li produïen una certa basarda. Per no destorbar el pas, la va posar darrera un quadre vell dels besavis i va tornar a la cuina per endreçar els pots de conserva en el seu lloc del rebost.

Per sort, el metge va dir que ni la mare ni jo no havíem sofert cap dany. Fins allà on es podia veure, no hi havia d'haver conseqüències futures per al nen que esperaven tan il·lusionats, jo!

Quan vàrem tornar a casa, els meus pares, tot contents, van dir a la iaia que el nen estava en perfectes condicions i que no hi havia cap por d'efectes secundaris arran de la terrible descàrrega. Però sí que n'hi haurien i de les seves repercussions en parlarem més endavant!

Amb el trasbals viscut i l'alegria de la bona nova, l'àvia no es va recordar mai més de la cistella de bolets fosforescents ni de comentar-ho a la mare. D'altra banda, com que la meva mare va veure els bolets ja nets i en els pots de conserva, va creure que s'havien fet tots.

Així va acabar, de moment, la història dels bolets que tanta transcendència tindrien en la meva futura vida aventurera.

Finalment va arribar el gran dia! Vaig néixer un esplendorós 18 de març a la cambra dels meus pares. A casa, esperaven que arribés el meu pare per poder signar l'avis de recepció que portava la cigonya. Per fer temps, picotejava un bon plat de cargols a la llauna que li havia preparat la iaia. Jo, ja en els braços de la meva mare i potser per l'efecte del llamp, vaig ser conscient d'alguna manera, tot i acabar de néixer, de tot el que parlaven! Vaig sentir i entendre perfectament la conversa que tenia la llevadora amb la meva iaia! La llevadora li deia que això de l'aniversari era ben curiós i es preguntava què deuria passar amb els infants que naixien el 29 de febrer, data que per cert s'esdevindria el proper any. Només hi ha un mes de febrer que tingui 29 dies i és cada quatre anys, li va aclarir, és l'any de traspàs. No ho sé pas, va continuar seguint el seu raonament i mig rient, potser qui neix aquell dia deu fer anys només cada quatre anys i així pot gaudir d'una vida quatre cops més llarga que la resta dels mortals.

Jo, molt sobtat, immediatament vaig fer els meus càlculs. Si en lloc de néixer aquell 18 de març, naixia el 29 de febrer - que seria d'aquí a gairebé un any - també faria l'aniversari cada quatre anys i amb totes les avantatges, pel que havia escoltat, que això comportava. Sorprès, vaig mirar la meva mare i ella a mi. No sé com però ella va intuir que havia comprès la conversa i ho acceptava sense més. Mirant-nos amb complicitat, ens vam entendre immediatament.

Sense dubtar-ho ni un moment, va dir a la cigonya, que en aquells moments s'estava llepant el bec, que se m'emportés altra cop a París i que em tornés el proper 29 de febrer.

La meva vida virtual, de la que en parla aquest llibre de records, tot just acabava de començar.

Sense fer massa soroll i mentre tothom estava distret parlant entre ells, jo vaig esmunyir-me de nou dins la cistellet de la cigonya i li vaig fer entendre que, sense acomiadar-se, marxéssim ràpidament altre cop cap a París com l'indicava la meva mare. Ella, sorpresa, va dir-me que això no havia passat mai i que no podia ser ja que només hi havia viatge d'anada. Desesperat, vaig veure sobre la tauleta uns bombons que vaig pressentir que eren molt bons i, agafant-ne un grapat, els hi vaig donar en un clar i pur acte de suborn. La cigonya, desconcertada, va mirar-me i alçant els ulls al sostre va exclamar: "Ai, Déu meu, com comença aquest vailet la seva vida!" Sense més, però, va agafar els bombons i d'una batzegada vàrem emprendre el vol de tornada a París tot fent adéu a la mare amb la maneta.

El meu pare, que entrava en aquells moments a la cambra, va quedar tot confós al veure marxar la cigonya amb mi dins la cistelleta tot fent adéu. Llavors va veure la nota que havia deixat damunt d'una tauleta juntament amb els caramels: "Tornaré." No em pregunteu com ho vaig escriure, jo tampoc ho sé. El pare devia quedar ben bocabadat amb aquell tros de paper a les mans i contemplant com la cigonya s'anava allunyant.

Mil vegades els meus pares m'han ensenyat el trosset de paper i allà està la paraula. Ben escrita i amb una bona cal·ligrafia!

Poc podia jo imaginar-me que aquesta paraula me la copiaria, anys més tard, el gran general nord-americà de quatre estrelles, Douglas MacArthur. Seria una de les frases més famoses de la Segona Guerra Mundial!

En el transcurs d'aquest temps i esperant el proper 29 de febrer, jo vaig aprendre un munt de coses. Per una banda, cada dia la meva mare em llegia en veu alta diverses coses que jo anava memoritzant. Per l'altra, penseu que vaig passar la major part del temps en un niu que va fer la meva cigonya a la Cúpula dels Invàlids de París, ja que la van apartar del servei d'entrega fins que no es desempallegués de mi. Durant aquells onze mesos, doncs, vam estar escoltant des del nostre niu tot un munt d'idiomes que els turistes parlaven davant la tomba de Napoleó i dels altres herois de França que allà esperen el so de la trompeta del Judici Final. Naturalment, quelcom em va quedar. Un cop nascut, només era qüestió de recordar-los! Com a mínim, tenia mig camí fet, la qual cosa desconcertava els meus mestres.

El meu Segon Naixement el 29 de Febrer. Infantesa

Entre el llamp, que en el meu primer naixement ja es va veure que havia tingut les seves conseqüències i no precisament dolentes, i l'anada altre cop a París, la mare no veia el moment de l'arribada del tan esperat 29 de febrer. Penseu que va ser una gestació de més de 20 mesos!

Finalment va arribar la gran data. Malgrat haver aconseguit néixer el dia 29 de febrer, aquest segon naixement va ser una mica decebedor. Com que no havia dit l'hora que naixeria, només el famós “*tornaré*”, quan vaig arribar a casa amb la meva cigonya a una hora diferent a la de l'any anterior, ja que el vent ens havia vingut d'esquena, els meus pares estaven fora comprant coses per fer-me una gran retrobada. Sort vaig tenir de les veïnes que es van fer càrrec de la situació i van signar l'avís de recepció. El meu pobre pare, o per una cosa o per una altra, no va poder signar mai aquest document que tots els pares esperen amb tanta il·lusió.

Les veïnes van dir-me, anys després, que la cigonya em va mirar abans d'emprenre el vol de tornada. Amb el bec, em va donar un simulacre de petonet. Fins i tot els hi va semblar veure com li queien unes llagrimetes. Així doncs, vaig aconseguir el que tant volia: fer anys cada quatre.

Els meus pares, finalment, van poder abraçar-me amb gran joia, principalment el meu pare que encara no m'havia vist mai. D'aquesta estranya manera vaig arribar al món per segon i definitiu cop.

Sembla mentida, ja ho sé, però la veritat és que el meu pare, molt curós, va apuntar l'any del meu naixement en un paper de la cuina i el va deixar sota un pot. Allà es va quedar damunt d'un prestatge fins que, molt temps després, un dissabte en que es feia neteja general, la finestra va quedar oberta i un cop de vent va fer volar el paper. Així que no he sabut mai l'any de la meva arribada al món, només el dia. I, per aquesta tonteria, tampoc sabré mai amb exactitud els anys que tinc. La veritat és que tampoc em fa gaire falta ja que, de saber-ho, no en tindria ni més ni menys dels que tinc.

Ja des del primer naixement, la mare sabia que jo era diferent. Quan va entrar per primer cop a la meva cambra, va veure, en la foscor, que els meus ulls brillaven com dues petites bombetes. Immediatament va adonar-se que era a resultes dels efectes del llamp i ho va dir al meu pare. No sabien què fer però sí que van estar d'acord en no dir-ho a cap metge amb la temença que em convertissin en un conillet de laboratori. Així que ens ho quedariem per a nosaltres. Seria el nostre secret.

Aquesta estranya visió meva va tenir varies curioses facetes. Us parlaré d'algunes d'elles.

Durant tota la meva infantesa i gran part de la pubertat, hi veia de nit com si fos de dia; fins i tot en la foscor els meus ulls brillaven com els dels gats i gossos. Van solucionar-ho fent-me portar, encara que fos de nit, ulleres ben fosques a fi d'amagar aquesta escandalosa fosforescència. Recordo que em divertia matant mosques amb les "ràfegues" dels meus ulls làser. Les mirava, fixava la vista sobre elles i, de sobte, quedaven socarrimades. El joc es convertia en una vertadera batalla aèria en la que jo era el famós Manfred von Richthofen, l'as de l'aviació alemanya durant la Primera Guerra Mundial, conegut com el Baró Vermell.

Després de les destrosses de la batalla aèria, l'habitació podia cremar. La meva mare no ho suportava i em renyava contínuament per aquest motiu però, principalment, perquè no m'hi acostumés i fes el numeret en algun lloc enmig de gent.

Poc a poc i per sort, aquesta brillantor va anar desapareixent però no va passar el mateix amb la visió nocturna, que m'ha durat al llarg de tota la meva vida aventurera. Meravellava els meus amics fent apostes que sempre, naturalment, guanyava. Eren coses ben senzilles com per exemple trobar una cosa amagada en un lloc ben fosc, o llegir en plena obscuritat i en veu alta un llibre que em donaven obert per una determinada pàgina que ells escollien, o descriure una fotografia. Per despistar-los, jo posava la condició de poder passar els dits damunt del llibre o de la fotografia. No van saber mai d'on venia aquest "do" meu, però em va fer guanyar moltes apostes.

Us he de dir també que m'agrada molt pintar al tremp i a l'oli i, quan pinto un quadre, si és una còpia, l'he de pintar amb els ulls oberts ja que si no ho fes així no la veuria. Ara bé, i aquesta és una altra faceta de la meva visió, quan faig un quadre propi, em va millor pintar-lo amb els ulls tancats ja que si els obro no veig el quadre que tinc dins la meva ment. Només de tant en tant obro els ulls i comprovo la semblança amb el que tinc al cervell i retoco el que calgui però, llavors, continuo pintant amb els ulls closos una altra vegada.

Un altre record dels meus primers anys és que quan en vaig fer quinze, la meva mare em va donar un anell d'or.

Al demanar-li per què em regalava aquell anell, em va dir que l'or era realment meu. Però si jo no en tenia! I ella rient va tornar-me a dir que era meu i m'ho va explicar. Em va dir que fins els deu anys jo tenia uns cabells tan rossos que semblaven d'or. Ella mateixa me'ls tallava. La primera vagada quan els va recollir, no va voler llençar aquells primers cabells del seu fillet a la brossa i els va cremar a la llar de foc, com feia amb el pa sobrer. Quan al matí següent va treure la cendra, hi havia un trosset daurat molt petit, com un petit perdigó; semblava or de veritat. En aquell moment va pensar que li havia caigut alguna joia i s'havia fos. Però no, no havia perdut cap joia, i per molt que hi va pensar, no va poder esbrinar el que havia passat. El segon cop que me'ls va tallar, novament els va abocar a la llar de foc. Sorprenentment, al matí següent, una altra espurna d'or l'estava esperant entre la cendra. Llavors ho va veure tot clar. Eren els meus cabells! Tenia cabells d'or! Un joier va corroborar que era or pur de vint-i-quatre querats. Naturalment, mai vaig anar al barber! La mare va guardar tots els minúsculs perdigonets d'or. Amb les petites boletes que va anar trobant entre la cendra, va encarregar al nostre veí rellotger/joier que fes aquell anell que ara em donava.

Mirant-me i endevinant la meva següent pregunta, va aclarir-me que l'efecte havia desaparegut, misteriosament, quan vaig fer deu anys. No cal dir-vos que aquell anell no m'ha deixat mai més. El porto sempre en un dels dits.

De totes maneres, l'avantatge més important per a mi dels efectes del famós llamp, van ser els bolets que van quedar oblidats a les golfes durant bastants anys.

Us explico com vàrem saber dels efectes que tenien sobre meu. Un dia al matí, jo estava jugant amb uns companys de l'escola i feia de "*Guerrero del Antifaz*" - un famós còmic de la meva infantesa.

Durant la lluita, vàrem caure pel terra, un sobre l'altre, amb tanta mala fortuna que vaig quedar a sota i em vaig trencar la cama dreta amb el pes dels altres amics damunt meu.

A l'hospital i al mirar la radiografia, el metge es va adonar que era una fractura bastant dolenta doncs l'os estava trencat per diversos llocs. Segurament em quedaria coix per la resta de la meva vida! La meva pobre mare quasi es va desmaiar! Estava desesperada! Van embenar-me la cama i em van portar a una habitació de l'hospital on el metge li va dir que no podrien operar-me fins que la inflor hagués baixat. Així doncs, els meus pares van decidir fer-me companyia establint torns per tal d'estar sempre un d'ells amb plenes facultats per al que pogués esdevenir i així ho van dir a la meva iaia. La bona dona, molt previsor per la seva part, va veure que quan sortís de l'hospital necessitaria un bastó durant un temps i va pensar que el bastó del meu avi amb l'empunyadura de plata serviria per practicar a casa. Us he de dir que el meu avi era molt presumit i era conegut com "El Gall de Santa Clara", un barri de la part alta i vella de Manresa. Així doncs, va pujar a les golfes per agafar-lo i, de sobte, es va ensopegar amb un cistell de bolets que semblaven acabats de collir. Com que patia perquè li havien dit que els hospitals no es caracteritzaven per la seva bona cuina, va decidir fer-me'n un bon remenat i portar-me'l a l'hospital. Per sort, va deixar la resta a la cuina ja que no sabia què en voldria fer la mare.

Tota contenta, va venir a l'hospital amb la carmanyola plena del remenat de bolets acabats de fer. Només a l'entrar, ja em va fer un petonet a la galta i em va ensenyar els bolets tot picant-me l'ullet.

Jo realment no tenia gaires ganes de menjar res, doncs estava encara bastant marejat i la cama em feia força mal, però al veure els seus ulls tan il·lusionats no vaig poder negar-m'hi. Fent el cor fort, vaig menjar-ne uns quants i, com que estaven molt ben cuinats i m'agradaven molt, quasi me'ls vaig acabar. Estava menjant els últims quan va entrar la infermera. Molt sorpresa al veure la carmanyola i el pitet sobre el meu pit, em va preguntar quants n'havia menjat. La carmanyola estava quasi buida! La iaia estava molt contenta perquè això significava que no em trobava pas tan malament i així li va dir. La infermera, impotent davant la ignorància de la iaia en temes mèdics, l'hi va explicar que precisament no podia menjar res abans d'operar-me, només el que em donessin a l'hospital per dolent que fos. El metge va venir i va ratificar les seves paraules. Al veure el desconsort de la pobra dona, va dir-li que no s'amoinés doncs encara faltaven com a mínim dos dies per operar-me i ja haurien passat els efectes d'aquella menja. A partir de llavors, no vaig necessitar cap calmant doncs la cama, molt poc després, va deixar de fer-me mal, amb gran incredulitat de les infermeres que entraven a cada moment pensant que em trobarien recargolant-me de dolor.

A primera hora del matí, durant la seva quotidiana visita, el metge va voler fer-me una altra radiografia doncs l'hematoma s'havia fos i no em feia mal res malgrat no haver pres cap analgèsic en tota la nit. Quan va mirar les radiografies, es va enrabiar molt amb les infermeres perquè li havien donat unes que no eren les meves i això equivalia a un gravíssim error per part d'elles que podia comprometre el bon nom de l'hospital. Malgrat tot, les infermeres van assegurar-li que no hi havia cap error i que eren les meves!

“Doncs aquesta cama no ha estat mai trencada!”, va continuar tot enfurismat, “així que ja m'explicareu de qui són aquestes radiografies!” Per assegurar-ho bé, van tornar a fer-me'n de noves i no es veïé tampoc cap fractura. Però, i la primera radiografia? I la seva exploració de la ferida? I l'hematoma? I la posició incorrecta d'una cama trencada?

El metge, evidentment, no va entendre mai el que havia passat amb la meva cama. Encara el veig mirant-se quasi obsessivament les dues radiografies a tort i a dret! La qüestió és que vaig sortir de l'hospital caminant amb tota naturalitat, mentre el personal ens mirava amb incredulitat. Quan vam arribar a casa, tothom es va quedar molt sorprès de veure'ns com si no hagués passat res. Nosaltres també ens en fèiem creus però era així. Jo no tenia res de res! No m'havia trencat mai la cama! Semblava allò que volien imposar a Galileu: “*La terra no es mou*” però la terra es mou, com ell deia, i jo m'havia trencat la cama.

Després d'unes hores i tot parlant, la meva iaia va sentenciar molt seriosament que tot havia canviat quan vaig acabar de menjar-me els bolets que ella m'havia cuinat i que, gràcies a la seva bona cuina, tot s'havia arreglat! “Quins bolets?” va preguntar la meva mare. “Aquells que hi havia a les golfes”, va respondre la iaia. I allí estaven, ara a la cuina, bonics, tal com si els haguessin acabat de collir del bosc. Ni la meva mare ni el meu pare no sabien d'on havia sortit aquella cistella.

De sobte, la iaia ho va recordar tot i ho va explicar a la mare. Els havia deixat a les golfes el dia del famós llamp arran de la seva fosforescència i se n'havia oblidat totalment.

La mare, al mateix temps, va recordar el terrible llamp amb la cistella a les mans i va començar a lligar caps. Ara sabia que aquella miraculosa recuperació només podia venir dels bolets. Ella sí que sabia el secret de la meva “visió nocturna” i dels meus “cabells d'or” i de tantes i tantes coses més... i ara això.

Els meus pares van arribar a la conclusió que hi havia una relació directa entre els bolets, el llamp i jo. Com que tant la meva mare com jo havíem compartit els efectes del llamp, ella també es va voler fer una prova. Es va fer un petit tall i seguidament va menjar uns quants bolets. La ferida no es va curar miraculosament sinó que va tardar els dies necessaris en fer-ho. També un dia, amb els meus amics Bruballa i Ferreret, vam caure de les nostres bicicletes i ens vam fer unes petites nafres als genolls. La mare va creure que era una bona ocasió per tornar a comprovar l'efecte dels bolets. Ens en va donar un bon plat però només jo vaig ser l'afortunat. La meva ferida va guarir-se quasi al moment. De totes maneres, va continuar aparentant que em curava de manera natural perquè ningú sospités res del que em passava i em va demanar una altra vegada que no descobrís aquell nou secret nostre.

Encara que els bolets continuaven fent la mateixa pinta que el primer dia malgrat els anys passats, el meu pare també va voler fer una prova. Va agafar-ne uns quants i després d'assecar-los, els va esmicolar fins a quedar-ne pols. Va esperar a que em fes una petita ferida, cosa que no va tardar molt ja que jo era molt mogut, me'n va donar un polsim i l'efecte també va ser immediat. Quan va veure els resultats, va fer el mateix amb la resta dels bolets i els va guardar en un lloc segur dins uns pots de vidre. Serien el meu elixir de la vida! Com una espècie de kriptonita però amb efectes contraris als del pobre Superman.

Realment el seu efecte en el meu cos era inexplicable doncs quan els prenia, fos hivern o estiu, actuaven com un escut protector aïllant-me completament de la temperatura ambient. No tenia ni fred ni calor tant si portava roba com si no en portava!

Un dia la meva iaia em va regalar un penjoll molt bonic. Realment era preciós i molt antic. Era com un escapulari! Em va explicar que un cap tuareg l'havia donat al seu besavi com a prova d'amistat.

En un dels seus molts viatges al Sàhara, aquest avantpassat havia alliberat un nen quan aquest estava sent venut en un mercat d'esclaus. El va veure tan jovenet i indefens, plorant desconsoladament enmig d'aquells homes malvats, que se li va trencar el cor i el va comprar. El noiet li va dir d'on era la seva família i així el va poder tornar a casa seva sa i estalvi. Es va quedar molt sorprès quan va comprovar que havia salvat el fill del xeic d'una tribu de tuaregs del desert. El pare del noiet, com a prova de la seva gran estima i gratitud eterna, es va treure el penjoll que portava al pit i li va donar. Sempre més el va guardar i ara la iaia me'l donava a mi per posar-hi a dins la pols dels bolets per a què em donés poders i em protegís quan sortís de viatge. Realment em quedava com si portés un vertader escapulari.

Era com un reliquiari i el vam obrir amb molta cura. Dins hi havia un vell pergami amb un escrit que vam suposar que era una frase de l'Alcorà. El vaig guardar curosament dins una capseta i, en el seu lloc, hi vaig dipositar la pols de bolets, tanta com n'hi va cabre. El portaria només quan decidís emprendre algun viatge que comportés risc.

El vaig amagar en el mateix lloc on guardàvem els pots amb la pols de bolets i que només els meus pares i jo sabíem.

Per dir la veritat, sempre vaig ser, davant dels meus amics, un xicot una mica estrany arran dels meu poders ocults i la por que tenia que algú pogués descobrir els meus secrets i convertir-me en un objecte de laboratori o una atracció de circ com els meus pares m'havien repetit una i mil vegades. Això em va distanciar una mica dels meus companys i, com diríem avui en dia, tampoc no vam compartir massa confidències. A més, el meu cos creixia segons els anys naturals fins que vaig tenir quinze anys. Llavors vaig anar envellint molt lentament, doncs quatre anys meus representava un any per a la resta dels humans. Podem dir que el meu cos es va convertir en un organisme a dues velocitats, malgrat que els que també havien nascut el 29 de febrer envellien de forma natural. Jo no! Vaig pensar que la combinació de la data de naixement i l'efecte del llamp podien provocar aquest efecte que només em passava a mi i potser a algú més perdut en algun racó del món. Vés a saber!

Molt anys més tard descobriria la vertadera causa de tot aquest efecte.

De Campió de Vela a l'Infern

Malgrat els bons moments que m'ha donat el mar, he de dir que sóc més aviat home de muntanya que de platja. No em demaneu per què però em sobra tota l'aigua que està per sobre del meu nas estant dempeus. Dit això, sapigueu que, si hagués volgut, estaria parlant amb tot un campió del món de vela. Us ho explicaré ràpidament.

Una de les conseqüències o propietats de la pols de bolets envers meu era que podia aspirar dins els pulmons una gran quantitat d'aire, similar a la pressió d'una bombona de butà.

Un estiu vaig decidir passar unes petites vacances a la costa. Un dia pel matí, vaig llogar una barqueta de vela per anar a pescar i poder nadar també, però sempre a prop de la platja. A aquelles hores, no hi havia barques al mar, la qual cosa em va estranyar molt. Com que era encara molt d'hora, vaig pensar que la gent anava un xic més tard a la platja. Estava tot molt tranquil. De sobte, vaig veure a l'horitzó algun moviment i vaig pensar que la gent s'estava despertant. Ja no estava sol! Vaig mirar darrere meu i vaig veure uns velers que venien cap on jo estava. En un tres i no res, ja els tenia al damunt! Llavors vaig comprendre aquella quietud matinerana, resulta que estava en mig d'una regata i jo sense ni saber-ho!

Així doncs em vaig trobar amb la meva petita barqueta de vela en tot aquell enrenou talment com si em trobés muntant una bicicleta en mig d'una cursa de motos de gran cilindrada i, naturalment, sense permís. Va ser llavors quan l'onatge dels velers va esdevenir tan fort que quasi em fan bolcar.

Quan passaven pel meu costat, em cridaven com bojos per la meva estúpida imprudència. Jo no tenia ni idea de com fer-los entendre que ningú m'havia avisat, ni tan sols l'home que m'havia llogat la punyetera barqueta. I més i més velers venien sobre meu! Llavors, em va venir a la ment la meva potencialitat d'aspiració. Només podia sortir d'aquella perillosa situació insuflant aire a les petites veles de la meva embarcació. Immediatament, vaig prendre un xic de la pols de bolets i vaig aspirar tant aire com vaig poder per deixar-lo anar bufant contra la meva vela que, d'immediat, va fer volar la barca sobre les ones com un forabord, sortint de la zona de la regata.

Un cop fora, i ja un xic més tranquil, se'm va ocórrer una bogeria. Si em posava al mateix costat dels regatistes, fins on podria seguir-los? Dit i Fet. Vaig començar a bufar la vela tan fort com vaig poder sense pensar que la podia estripar, cosa que miraculosament no va passar. La gran sorpresa va ser que no solament podia seguir el seu ritme sinó que els anava avançant, un darrere l'altre. Vaig haver de fer un gran esforç per no posar-me a riure al veure la cara que hi feien però, clar, o reia o bufava i preferia bufar per veure com acabava tot plegat. Finalment, com a suprema fatxenderia pròpia de la inconsciència de la meua edat, vaig col·locar-me, com una punta de llança, davant de tots plegats.

A l'arribar a la meta, els jutges estaven bocabadats ja que, miressin per on miressin, no van trobar el motor a cap lloc i no entenien com ho havia pogut fer. Sense donar-hi massa importància, els hi vaig dir que el meu avi era un llop de mar que sabia com ningú els secrets del vent i corrents marines d'aquella zona. Naturalment, no em van donar cap copa perquè no estava inscrit però el vencedor real, un australià, me la va oferir, en un fantàstic *fair play*, al mateix temps que em demanava si volia formar part de la seva tripulació.

Jo sabia que si acceptava la seva oferta podríem guanyar tots els campionats del món però, naturalment, seria fent trampa i jo sempre he estat un home honrat. A més, algun dia m'haurien enxampat i llavors vindrien les incòmodes preguntes que no podria contestar. Vaig rebutjar doncs la seva petició malgrat tots el diners que em va oferir.

Més tard, aquell australià es va convertir en un gran campió mundial de regates. Vaig pensar que jo hagués pogut estar entre la seva tripulació però allò de que havia de ser un noi honest, no dir mentides, etc. etc. que sempre em repetia la meua mare, ho va fer impossible.

Un altre dia, vaig llogar un patinet del tipus d'una barca amb pedals. Feia un dia fabulós, sense núvols, i una mar totalment encalmada. Així que després d'haver-me menjat una boníssima paella en una de les guinguetes de la platja, vaig anar pedalant mar endins sense perdre mai de vista la platja en la línia on ja no podia llegir els titulars dels diaris que estava mirant la gent estirada sota els para-sols. Aquest era el meu límit. Aquell sol, aquella calma, la frescor de l'aigua i sobretot la paella, van fer-me tancar els ulls mentre flotava sobre les ones. No sé l'estona que va passar però de cop i volta em va despertar el moviment brusc del patinet. Semblava ben bé que estigues muntat en el Dragon Khan de Port Aventura, que per cert tardaria encara molts anys en construir-se. A l'obrir els ulls em vaig adonar que no hi havia res del parc d'atraccions però no veia tampoc ni la platja ni la costa i que estava a punt d'esclatar una bona tempesta! L'estiu mediterrani! No va tardar ni un segon en començar a ploure intensament i les ones a fer-se cada cop més i més altes i violentes. La tempesta va ésser molt forta i va durar moltes hores.

De fet, em va anar portant com un petit tros de suro, embolcallant-me en una terrorífica abraçada enmig d'aquell mar enfurismat. Aquell tranquil "Pont de Mar Blava" (fantàstica cançó de Lluís Llach) no sabia pas on era en aquell moment. Jo només veia aigua i ones com cases que queien sobre meu una darrera de l'altra sense estalviar-me'n cap. Em sentia com un nou Ulisses després d'haver obert l'ordre dels vents, només que, a diferència d'ell, no sabia com podia haver fet enrabiari al totpoderós Posidó (Neptú) d'aquella manera. Jo, realment, només havia menjat una boníssima paella i no crec que ell tingués res en contra d'aquest excel·lent plat mediterrani.

Quan finalment la tempesta va amainar, vaig trobar-me davant d'una gran platja. Sorra i només sorra fins on podia arribar la meua vista i sense gens de vegetació. Com vaig poder i totalment exhaust, vaig aconseguir arribar-hi pedalejant desesperadament el patinet. Un cop els meus peus van tocar terra ferma, vaig sentir-me salvat després de tant ensurt. Com que jo creia que estava en una platja més o menys propera a la que havia sortit, vaig pensar que no podia estar massa lluny d'un lloc on pogués saber on era i comprar quelcom per calmar la meua gana, no la meua set ja que havia estat bevent suficient aigua de pluja per a tota una vida o al menys així ho vaig creure.

Vaig començar a caminar platja endins per sobre una sorra que cremava com brases, tot i les xanquetes que portava. El sol era insuportablement calent i, inconscientment, anava endinsant-me sorra enllà. Jo encara no ho sabia - realment vaig tardar molts anys en esbrinar-ho - però la tempesta m'havia dut a les costes de Líbia. Quan portava quasi una hora buscant la desitjada guingueta dels refrescos, vaig adonar-me que tot allò no era normal. Només sorra i més sorra, mirés per on mirés, i ningú a la vista!

Llavors vaig començar a preocupar-me de valent ja que no sabia per on havia vingut doncs una suau i constant brisa havia anat esborrant les meves petjades sobre la sorra ardent. Em vaig trobar, de sobte, completament perdut en mig del no res.

Espantat, no tenia ni la més petita idea per on anar. Una suor freda, malgrat la intensa calor, va recórrer tot el meu cos i quan vaig pensar que finalment m'orientava, vaig tornar a agafar el camí equivocat. En lloc de retornar a la platja, m'endinsava a cada pas més i més en aquell infernal i immens mar de sorra. Encara sort que no ho vaig saber, però estava internant-me en el desert més gran de la Terra! La meva ignorància de la realitat va fer que no desesperés del tot i vaig continuar cercant qualsevol punt de civilització on pogués refer-me de la preocupant situació.

Malauradament, m'havia deixat el meu penjoll amb la pols de bolets a casa ja que no vaig pensar que uns dies tranquils de platja poguessin ser perillosos. Vaig continuar caminant sense trobar res de res, ni una ànima, ni un animal, ni la més petita planta... tant havia baixat en aquells moments el meu nivell d'exigència... res! Va passar un dia i un altre i després un altre, i tampoc res de res. La set que tenia en aquells moments era horrorosa, no en quedava ni una gota dins meu d'aquells litres d'aigua de pluja de la tempesta. Pensava en Ricard III d'Anglaterra quan, desesperat davant de la derrota definitiva del seu exercit, va cridar en ésser vençut a la batalla de Bosworth allò de: "*El meu regne per un cavall!*" I una punyeta! Ell no n'havia patit de set! Què hagués dit en el meu lloc? L'assenyat hagués estat donar-ho tot per un got d'aigua encara que no fos fresca... i fins i tot bruta, fangosa inclús!

Des del primer dia vaig decidir caminar de nit quan començava a fer-se fosc i fins poc després de l'albada. Realment no necessitava la meva visió nocturna ja que amb aquella claredat que només existeix en llocs no contaminats, ho veia tot perfectament bé només amb la pàl·lida llum de la lluna i dels estels. La set era ara insuportable, era el meu punt dèbil, el meu tendó d'Aquil·les. Ja portava tres dies sense beure res i sentia com el meu cos s'anava ressecant paulatinament per dins i per fora.

Vaig encaminar-me cap una alta paret de roca fangosa i vermella, un far solitari enmig d'aquelles dunes infinites i cremades per un sol abrasador, intentant trobar un lloc amb una mica d'ombra on poder descansar una estona. A tan sols dos-cents metres d'aquell monòlit i al límit de les meves forces, vaig caure sobre la sorra. No vaig poder tornar a posar-me dempeus de tan dèbil que estava. Un dolç adormiment es va anar apoderant de mi fins a fer-me tancar els ulls i endinsar-me en un somni profund. No sé quant temps va passar però quelcom em va fer retornar d'entre els espessos núvols de la inconsciència. Vaig sentir la presència d'un ésser al costat meu i, malgrat no poder obrir els ulls, vaig veure amb tota nitidesa un meravellós cavall alat de brillant pèl negre amb un noi molt agraciad muntant-lo i que m'observava des de la seva alçada. Em mirava atentament mentre donava cercles al meu voltant inspeccionant-me com si quelcom no li quadrés del tot. Quan va adonar-se que l'havia vist, va interrompre els seus pensaments i em va somriure tot indicant-me, amb un moviment de la seva mà esquerra, que pugés sobre el llom del seu cavall. En aquell moment vaig saber, amb tota claredat, que estava mort. I com ho vaig saber?

En primer lloc perquè de cop i volta ja no tenia gens de set ni estava cansat i, en segon lloc, perquè mentre estava assegut sobre el cavall i agafat a la cintura del misteriós jove, vaig veure el meu cos immòbil a terra sobre la sorra del desert que ja mig em cobria.

Jo sabia que una persona es podia morir, encara que no fos de forma violenta, de set, de gana, de fàstic, d'amor, d'enyorança, d'avorriment, de malaltia i, per descomptat, de varies coses més. El que llavors jo no sabia era que, arran del llamp, jo havia de morir d'ambdues coses: de set i de gana i que, en aquell moment, havia mort només de set, així que estava mig mort només i això volia dir que, al cap i a la fi, estava també mig viu. Potser això explicava la mirada desconcertada d'aquell jove genet. En la meva ignorància, vaig pensar aleshores en aquell ésser, per cert gens aterridor, ans el contrari, l'Àngel de la Mort. Sé que es una bestiesa, però... seria aquell miratge el cavall alat que havia traslladat el Profeta Mahoma al Paradís? Els llibres deien que aquell cavall blanc alat tenia cara de dona però l'esplèndid animal que tenia davant sí que tenia ales però la seva cara no era la d'una noia, sinó la d'un cavall, negre com l'ànima de Judes, i un agraciat noi el cavalcava. No era cap centaure sinó només un cavall alat i un genet. A més, només hi érem els dos, no els tres, perquè de segur que l'Arcàngel Gabriel no hi era allà per guiar-me cap el cel. Per si les mosques, amb veu tremolosa li vaig preguntar si era realment Buraq. Ell es va limitar a somriure'm per tota resposta, negant-ho amb el cap. Tot seguit, aquella esplèndida bestia va desplegar unes enormes i meravelloses ales que em van recordar a les de les papallones i va començar a volar donant voltes cada cop més i més amunt.

Poc després de travessar un estrany i espès núvol de color violeta, finalment vam arribar a una immensa plaça plena de gent o, millor dit, d'ànimes. La meva cavalcadura es va posar suaument sobre un turó ennuvolat i el noi, que encara no havia dit ni una sola paraula, va desitjar-me bona sort amb la mirada a la vegada que amb l'índex m'indicava el lloc on havia d'anar. Llavors, va girar cua i, sense dir res més, va marxar.

Vaig quedar-me allà tot sol i quiet observant, des d'una certa llunyania, el que passava. Tothom semblava desconcertat, anant d'un lloc a un altre i preguntant què calia fer en diverses llengües. Mirant-ho amb més atenció, potser sí que es veia un cert ordre en aquella confusió que es manifestava només a l'arribar. Després d'uns instants, vaig veure que hi havia unes persones que portaven uns distintius i indicaven a la gent cap on anar. També vaig veure que hi havia diverses zones, unes molt grans i plenes de gent i d'altres molt petites i amb poca gent, i inclús un bon nombre d'elles sense ningú, en la més absoluta soledat, com si fossin terminals d'estacions abandonades amb les seves corresponents teranyines.

Lligant caps, vaig comprendre que era una selecció sobre creences: cristians cap aquí, musulmans cap allà, hindús seguiu aquesta línia, budistes seguiu aquella altra, etc. Cada un d'ells era dirigit per aquelles persones a unes grans taules amb un símbol diferencial en cada una i, asseguts al darrera, uns jutges formulant preguntes diverses adients a la creença de cada ànima. Molts membres del jurat llegien uns grans llibres que anaven consultant de tant en tant. Era com si es tractés d'un examen de final de carrera o millor dit de la vida. Com que realment no n'estava del tot segur, vaig preguntar-ho a un homenet fet un farcell de nervis que, totalment perdut, anava amunt i avall, d'esquerra a dreta.

El bon home, que per cert anava molt ben abillat amb robes àrabs, va mirar-me tot desconcertat i neguitós, molt sorprès per la meva roba perquè només portava una simple camisa, uns pantalons curts de bany i unes senzilles xanquetes. Va dir-me, malgrat la seva confusió i amb un clar aire de suficiència i orgull, que ell era un "creient". No entenia tampoc res de res mentre escopia repetidament, tot enfadat, sempre a l'esquerra contra el seu àngel dolent. No comprenia el que estava passant ja que no veia per enlloc ni les famoses hurís ni els camps verds d'herba fresca que li havien promès. Ell havia estat una bona persona i un bon creient durant tota la seva vida! A més, havia pres el pèl a un munt de turistes infidels al mercat Khan al-Khalili on havia tingut una botiga de roba molt a prop del cafè Fishawi! Creia que tot això l'havia fet guanyar molts punts davant de l'Altíssim i, veient que no venien a rebre'l amb trompetes d'or ni tampoc apareixien les verges que li pertocaven per llei, ja tenia la mosca a l'orella ensumant un engany. Li vaig indicar que havia de buscar una persona amb un distintiu que l'indicaria, de segur, la seva àrea i la taula del tribunal on li dirien on havia d'anar. L'homenet va agrair el meu suggeriment i va anar a preguntar-ho.

Per la meva part, vaig continuar observant el lloc abans de decidir-me cap on tirar tot evitant l'encontre amb tothom qui portés un distintiu. Mirant els tribunals, m'adonava que si el jutge premia un botó vermell, el pobre jutjat era literalment arrossegat entre terribles crits cap a una àmplia porta de no gaire agradable aspecte.

I a l'inrevés, si en premia un de verd, venia un grup de persones de molt bona presència i tots plegats marxaven d'allò més contents cap una porta molt estreta, potser perquè no hi havia tanta clientela, però ben esculpida i neta.

Entretant, jo anava repassant totes les portes, fixant-me sobretot en les que estaven buides. Un home em va tocar el braç, després de mirar-me de dalt a baix, i va preguntar-me què hi feia allà ja que, per alguna raó que se li escapava, jo no formava part d'aquell lloc. "Però tant se val" va afegir, "ja tinc prou feina amb mi." Al demanar-li el motiu del seu interrogatori, em va dir que era per la meva olor corporal. Jo tufejava a suor i això només podia fer-ho un ser viu o al menys un que no fos difunt del tot perquè els demés no feien olor de cap tipus. Al sentir el seu raonament, vaig quedar desconcertat. I tant que estava mort! vaig pensar. Encara em veia allà mig cobert per la sorra del desert però, al mateix temps, vaig recordar també la mirada interrogativa de l'Àngel de la Mort. Finalment vaig decidir que el millor era fer-me l'orni i marxar evitant tota aquella gentada per a encaminar-me cap a aquelles entrades buides. D'alguna manera vaig adonar-me que la carència absoluta de guàrdies era degut al fet que mai ningú, espantats com estaven, havia intentat fer trampa precisament en el moment decisiu de demostrar que havien estat uns bons minyons. Ben mirat, no em digueu que era força difícil de creure el que m'estava passant! Jo, enmig de totes aquelles ànimes, vés a saber en quin lloc de l'univers, i davant dels diversos tribunals del món dels difunts, mentre potser els meus amics estarien bevent un refresc asseguts en una terrassa del Passeig de Manresa i parlant de coses que em semblaven banals en front de la meva realitat. De totes maneres, l'experiència que estava vivint era impagable i de cap manera hagués canviat el seu lloc pel meu... si és que al final sortia tot bé.

Vaig dir-me que si havia aconseguit arribar fins aquell lloc, potser podria fer una mica més encara i descobrir què hi havia darrera d'alguna d'aquelles misterioses portes. Decidit a sortir d'aquella sala dels judicis que comportava tants gemecs i poques alegries, vaig decidir que havia d'agafar una de les portes que donava pas a la gent que estava contenta o, si no hi havia ningú com passava allà on estava, havia d'esmunyir-me per la porta més estreta ja que havia observat que les ànimes contentes entraven per aquell indret, malgrat l'estat de deixadesa en que es trobessin. Al cap d'algun temps, en vaig veure una que em va cridar l'atenció, un sisè sentit m'ho feia saber. Estava desprotegida com totes les altres d'aquell sector tan apartat de la multitud. Tampoc no hi havia ningú interessat en entrar-hi. No hi havia tampoc ningú ni a les taules de control ni a la porta ampla ni, per descomptat, a la porta estreta. A les dues, hi vaig veure fins i tot algunes teranyines penjant, com si estiguessin abandonades des de feia segles. Seguint el meu instint, vaig tenir ben clar que havia de passar per aquella estreta porta. En el lllindar, hi havia un gran cartell amb una fletxa que m'obria tot un món de somnis de la meva infantesa: "A l'Hades: Grecs, Romans i Simpatitzants". Sóc una mica romà per allò de Tarragona i Barcelona, però totalment grec per allò d'Empúries i la seva antiga i fascinant cultura. Cap endavant, doncs!

Després de passar la porta, una misteriosa boira em va embolcallar. Com que tots els fanals estaven apagats i, naturalment, no hi havia cap bombeta, vaig potenciar la meua visió nocturna túnel endins. Res m'espantava i si tot m'havia sortit bé fins aquell moment, així havia de continuar.

El camí no era llarg i molt aviat va desembocar en un lloc estrany i fantasmagòric, dominat també per una lleugera boirina provinent del vapor d'una misteriosa i tranquil·la llacuna encerclada per immensos i mil·lenaris xiprers. No hi havia cap soroll. Vaig cridar però em va donar la impressió que ho havia fet dins d'una campana. Vaig mirar per tot arreu intentant descobrir on era i si hi havia algú més. No vaig percebre a ningú o, millor dit, no vaig veure a cap ànima. Vaig tornar a cridar encara que aquesta vegada només a mitja veu. Realment estava una mica espantat ja que el lloc imposava, més que respecte, temor. El so de la meua pròpia veu va recordar-me el soroll de les paraules en la soledat d'un lloc nevat, amb aquella reverberació que dona una total falta d'acústica, però amb un to diferent, més tenebrós. Vaig insistir en veu baixa un altre cop, però tampoc ningú va contestar-me, només el silenci més absolut d'un lloc descuidat des de feia centenars i centenars d'anys. Cap soroll, cap resposta, res, soledat i res més.

De sobte, quan ja pensava en retornar cap al passadís per sortir i provar una altra porta, vaig sentir un soroll somort, com el xipolleig d'una fusta surant sobre l'aigua encalmada. Era un xipolleig compassat, rítmic, potser un xic esmorteït, però que anava aproximant-se lentament. Aquell soroll rítmic i pesarós encaixava totalment en aquell lloc tan tenebrós. Al cap de poca estona, el soroll ja era suficientment a prop per poder entreveure entre aquella boira que ho engolia tot, una ombra que cada vegada s'anava configurant més i més. Era l'ombra d'una estranya barca i la d'una figura alta i extremadament prima que semblava ser la d'un gondoler o millor dit, d'un monjo. Aquella figura impulsava la barca sobre les encalmades aigües de l'estany, trencant aquella mortal quietud amb el soroll de la perxa que portava entre les dues mans, sense presa, lentament, com si disposés de tota l'eternitat.

Realment, en res s'assemblava a una alegre góndola veneciana, sinó tot el contrari. Venècia potser sigui una ciutat decadent però aquell paratge no és que fos més decadent; era mort, totalment mort! Aquella sensació de mort em va fer venir una esgarripança que em va recórrer la columna vertebral de dalt a baix. Mort!

Finalment, en absolut silenci, sense emetre cap mena de soroll tret del suau xipolleig de la perxa, el monjo va varar la barca fins quasi tocar-me els peus. Llavors el vaig veure més clarament. Anava efectivament vestit amb una espècie d'hàbit amb caputxa semblant a la d'un monjo cartoixà. La caputxa li tapava el rostre de tal manera que no podia veure-li la cara, només dos punts brillants en un forat de fosc. Jo sabia que m'estava observant intensament. En un principi, em va fer la sensació d'una mirada freda i desinteressada, com si fos un espectre mecànic que es limita a fer la tasca que li pertoca des del començament del temps i sense ni una gota d'emoció en les seves venes. En aquella mirada glaçada, però, hi havia una espurna d'inquietant desconcert. Vaig ser conscient que, amb un cert nerviosisme, mirava cada vegada amb més insistència, la meua boca, els meus ulls... Tot jo! Finalment, amb un moviment del seu cap i arronsant un xic les espatlles com volen dir que no acabava de veure-ho clar, però ja que jo era el seu primer client després de tants segles d'avorriment, m'acceptava i del forat obscur d'una de les mànigues, en va sortir una encara dubtosa mà esquelètica que va allargar, com una serp, cap a mi.

Totalment col·lapsat pel que estava veient i pensant que volia saludar-me, vaig fer intenció de donar-li també la meva mà, malgrat la repugnància que sentia dins meu, però ell, abans que les nostres mans es toquessin, va retirar la seva ràpidament altra vegada cap al negrós forat d'on havia sortit, evitant tot contacte. Després d'un llarg silenci, va tornar una altra vegada a allargar-me la mà. En aquell moment, la meva afeblida ment no podia assumir el que m'estava passant pel cap però, si fos cert, llavors ho explicaria tot.

Recordo que havia llegit de petit sobre un ésser anomenat Caront - el barquer, el qual, segons els grecs i els romans, surava amb la seva barca per la llacuna Estigia davant de les portes del món de les ànimes. Als morts se'ls hi posava un òbol a la boca o sobre cada ull per poder pagar-li el trasllat a l'altra vorera de la llacuna on hi havia l'entrada a l'Hades, el lloc que representava la fi de tota esperança de vida.

Però la qüestió era que jo no tenia cap moneda ni als ulls ni a la boca. Potser per la manca de clients i per la llarguíssima temporada que portava sense fer aquest ritual, car estava una mica rovellat de reflexes, o també potser per trencar el seu avorriment de segles, finalment, va decidir portar-me a l'altra banda sense pagar-li res i em va apressar a pujar a la barca. Tot d'un plegat, vaig recordar que sí que en portava de calerons i amb senyes li vaig fer entendre que s'esperés uns segons mentre m'escorcollava les butxaques dels pantalons de bany. Caram! Tampoc no volia veure'm com un pobre de solemnitat davant d'aquell malcarat personatge! Per sort, encara que només hi fos en esperit, tenia un bitllet de 100 pessetes (0.60 cèntims d'euro) per comprar la maleïda aigua de la maleïda guingueta que no vaig trobar mai, i l'hi vaig posar sobre la seva atterridora mà encara estesa enfront meu.

Va contemplar el bitllet como si no conegués aquell tipus de moneda i, mirant-me des de dins la foscor de la caputxa, va exclamar amb una veu gutural que sentia per primer cop: "Dollars?" Jo vaig comentar-li que no eren dollars, només pessetes però que les pessetes també eren bones. Va esclafir la llengua amb total menyspreu i em va tornar el canvi, però amb la seva moneda, quedant-se amb el bitllet de 100 pessetes. Possiblement en feia col·lecció i segurament no havia vist mai cap moneda de paper.

Volia dir-li que es guardés el canvi, més com un menyspreu que com una complaença. De totes maneres, pensant-ho millor, me'l vaig quedar puix que no se l'havia guanyat i, a més, no se sap mai!

Amb un lleu moviment de cap, que vaig interpretar encertadament, vaig pujar a la barca i immediatament vam emprendre la travessa de la llacuna en un viatge presumiblement sense retorn cap al món dels difunts. No vaig poder evitar girar-me i donar una última mirada a aquella vorera de la llacuna pensant amb allò de ser-hi només de pas. Tornaria a veure-la en un camí de tornada?

He de dir que per estrany que sembli, no tenia gens de por, ans el contrari. Estava més aviat encuriolit per saber si realment les històries que havia llegit sobre els llegendaris herois grecs i romans eren veritat. La travessa va durar solament uns pocs minuts, en un silenci quasi total i absolut només interromput pel rítmic xipolleig de la perxa. Un cop arribat a l'altra vorera de l'estany, vaig baixar de la barca i ell, sense dir-me res, va retornar al seu bell mig. Aleshores vaig veure que es mirava el bitllet de 100 pessetes que li havia donat i que se'l tornava a posar a la butxaca. Fins i tot semblava satisfet.

Després va restar immòbil, dret com un tronc d'arbre sec, esperant potser durant segles una altra ànima per transportar. Quines cames tan varicoses que havia de tenir!

Ara mirant-lo, vaig saber que aquella era la veritable llacuna Estígia. Diu la llegenda que en la guerra de Zeus contra el seu pare Cronos, la deessa Estígia va ser la primera seguidora de Zeus ajudant-lo en la seva lluita pel tron diví. La recompensa va ser la seva transformació en aquell estany de miraculoses aigües dotades d'un poder únic. La persona que se submergís dins d'elles al néixer seria invulnerable, i qualsevol jurament fet amb un glop d'aquella aigua es considerava sagrat i infrangible, com si s'hagués fet davant dels déus. Així que, agenollant-me sobre el terra, vaig fer una cassoleta amb les meves dues mans mentre l'omplia d'aquella aigua tot pensant en el meu món: "Tornaré! No sé com, però tornaré." Això mateix havia dit en el meu primer naixement i va sortir bé. Ara possiblement funcionés també i em permetria algun dia sortir d'aquesta estada en el món dels morts.

Una última mirada em va fer recordar que en aquell mateix lloc on ara jo estava, la bellíssima nereida Tetis va submergir-hi el seu filllet Aquil·les per dotar-li d'invulnerabilitat. Vaig mirar aquell paratge màgic amb molta admiració, quasi reverencialment. Com que només hi havia un camí, no va ser difícil esbrinar cap on havia de dirigir els meus passos.

En menys de cinc minuts estava davant de la boca d'entrada d'una cova molt fosca. Tot d'un plegat van aparèixer com sis focus vermells, unes llums com si fossin torxes enceses que, curiosament, se m'acostaven. No vaig necessitar estar gaire a prop per flairar una intensa fortor de pèl d'animal.

Quan els meus ulls es van anar acostumant a aquella absoluta foscor, gràcies a la visió nocturna que no agrairé mai prou, vaig veure que aquell ésser era un horrible animal de tres caps i vet aquí les sis llums! La cua, que era una serp, es movia de banda a banda com un fuet. De cada una de les vertebres d'aquell monstre de l'Avern afloraven les boques d'altres tantes serps verinoses. Era un gos absolutament terrorífic i la seva sola visió em va produir calfreds. Estava davant del famós gos Cèrber, el mitològic guardià de l'Hades. Aleshores vaig adonar-me que tot lligava: la llacuna Estígia, Caront, el terrible gos Cèrber i l'entrada al reialme d'Hades i de Persèfone.

Les cames em feien figa i vaig quedar-me clavat al terra sense poder anar ni endavant ni endarrere. Estava totalment petrificat! Aquell terrible animal, guardià del món dels morts, corria veloçment cap on jo era puix que la seva missió era deixar entrar només als difunts i no deixar-ne sortir a cap. Un cop al meu costat, va ensumar-me intensament i de cop i volta va començar a bordar. Sense deixar de mirar-me va recular ràpidament fins a situar-se davant la boca de la cova, com un porter davant del jugador que li ha de xutar un penal. Aquella era l'entrada del meu no buscat però ara desitjat destí: el món grec de les ànimes. No vaig entendre per què em barrava el pas si jo també, malauradament, n'era una més d'elles. O no havia arribat fins allà? Ell havia d'impedir l'entrada dels no morts i la sortida de tots ells. Seria veritat però que només estava mig mort com m'havia dit aquella ànima a la Plaça de Selecció i Tribunals i, a diferència de Caront, el gos Cèrber ho havia descobert? No obstant, el meu cos sobre la sorra m'assegurava la meva veritable mort.

No obstant, no podia deixar de recordar la cara vacil·lant del genet del cavall alat, els dubtes de Caront i ara el comportament d'aquell animal infernal. Si no em permetia el pas, és perquè no deixava de tenir una certa raó que llavors jo desconeixia. Potser per algun motiu, volia creure que aquell ésser era l'únic que se n'havia adonat i actuava segons el que realment havia de fer. I si no estigués mort del tot? Què hi feia jo allà? Carai, tot plegat era un embolic! Seguint el seu raonament, no podia entrar en el món dels difunts i havia de tornar a la vida i espavilar-me, escollint entre tornar al món dels vius o morir-me del tot. Ara era conscient que jo, potser sense saber-ho, havia mig enganyat a l'Àngel de la Mort i al gran Caront per primera vegada des de l'eternitat, però no a aquell horripilant gos del món de les ànimes.

De ser així, la relliscada que hauria tingut amb mi el pobre Caront seria monumental. Vaig tornar a la vora de la llacuna i em vaig adonar que aquell home vell i malcarat, seguia el desenllaç de l'encontre amb el gos Cèrber un xic atemorit, donant-nos mirades furtives, com si volgués dir-nos que no en sabia res de tot allò. Ell, evidentment, no volia demostrar-ho però la veritat era que se'l veia terriblement espantat pensant amb el càstig que podria rebre arran de la seva errònia decisió de passar-me a l'altra vorera sense estar mort del tot. Només hi havia aquesta explicació davant el comportament d'ambdós. Aquesta idea de no estar mort, prenia cada vegada més força dins la meva ment i cada cop rebutjava més el meu cos sobre la sorra malgrat haver-lo contemplat amb els meus propis ulls. Si això era cert, el problema romania en que el viatge era només d'anada, mai de tornada i ja no podia arreglar-ho passant-me a l'altra vorera agreujant la seva situació encara més. Només Hèracles, Perseu, Orfeu, Ulisses i Enees havien aconseguit entrar i sortir sense estar morts, però d'això ja en feia milers d'anys.

Aquell fet no podia tornar a passar però, mira per on, ara podia tornar a succeir! A més, ells eren éssers divinitzats i, per tant, no deixava de ser una mena d'atenuant, però jo no era ningú, ni tan sols grec. Bé, potser sí amb unes quantes gotetes de grec per allò d'Empúries.

La qüestió era que jo ja estava a la vorera de l'Hades i m'hi havia portat ell, i ell ho havia de solucionar ja que els déus no el perdonarien si el descobrissin. Malgrat tot, vaig pensar que veritablement el problema era de tots dos ja que jo també en rebria les conseqüències. La veritat era que jo estava allà i el que volia era conèixer aquell món que tenia quasi a l'abast de la mà. Només havia de superar el terrible gos Cèrber.

Vaig creure que potser el podria ajudar a solucionar el problema en que ens trobàvem i, al mateix temps, aconseguir la meva il·lusió. Li vaig fer un senyal al barquer. Va acostar-se tot complaent puix que estava molt espantat, tremolant diria jo. Que n'era de diferent ara, vaig pensar, de quan ens vam trobar per primer cop feia tan sols uns minuts. Les espurnes de foc dels seus ulls estaven ja mig apagades i quasi no vaig poder evitar esclafir a riure per la situació creada però, contenint-me, li vaig exposar el meu pla.

Si jo aconseguia traspasar aquella misteriosa porta tan ben guardada pel terrible gos dels tres espantosos caps, la culpa seria compartida i no seria ell l'únic equivocat... i una culpa compartida mai és tan feixuga de suportar. Va estar-hi d'acord donant afirmatius i exagerats forts cops de cap endavant i enrere. Amb un moviment de mà em va suplicar que m'esperés un moment. Tot encorbant les seves espatlles es va girar per dirigir-se cap a la part posterior de la seva tenebrosa barca.

Es va acotar, va recercar dins d'una arqueta que jo no havia vist abans i en va treure un bastonet que em va donar. No va dir res, ni va obrir els llavis, però vaig sentir la seva veu dins el meu cap: "És la flauta del malaurat Orfeu, fill d'Apol·lo. La va deixar abandonada en aquest lloc trasbalsat per la pèrdua de la seva estimada Eurídice", va dir-me al mateix temps que l'índex de la seva esquelètica mà indicava el lloc exacte del terrible esdeveniment. "La vaig recollir i l'he guardat fins ara. Quan la toquis, sortiran uns sons tan meravellosos que endormiscaran el gos Cèrber. Podria ser la teva oportunitat per traspasar la punyetera porta". Jo sempre havia pensat que era una lira el que havia tocat Orfeu però es veu que per aquesta ocasió va preferir utilitzar un instrument més portàtil pensant que així podria donar més còmodament la mà a la seva enamorada Eurídice. Em vaig sentir una mica com una barreja del flautista d'Hamelín i la sibil·la de Cumes, que va adormir Cèrber amb un pastís tot ajudant a Enees a entrar-hi. Vaig agafar la flauta i ell, sense dir res més, es va tornar a emplaçar al bell mig de la llacuna.

Vaig anar novament on esperava el terrible guardià, clavat a la mateixa entrada tot escopint foc per les tres boques. Una altra vegada davant d'aquella espantosa fera que no em treia la vista de sobre! Vaig mirar aquella flauta pensant que ja res podia sorprendre'm! Carai! Tenia a les mans la flauta d'Orfeu com la cosa més natural del món. De totes maneres, no vaig poder deixar de sentir molt fàstic al pensar que les fastigoses mans del barquer l'havien tocat. Malgrat les circumstàncies, l'havia d'utilitzar, així que, després de netejar-la a consciència amb la meva camisa, que per cert de neta no n'estava ni una mica, vaig començar a tocar. Immediatament unes meravelloses notes van configurar una prodigiosa melodia que no sabia d'on venia. Sapigueu que jo no havia tocat mai una flauta; per això era totalment incapaç d'interpretar aquelles notes, ni tampoc havia escoltat mai aquella cançó que naixia d'aquell màgic instrument. Però jo l'estava tocant com aquell famós flautista però no per emportar-me ratolins o nens, sinó per adormir a la intel·ligent fera que m'impedia el pas al submón.

Al cap de poc vaig adonar-me que efectivament la fera s'amansava amb aquella música i, fins i tot, tancava els ulls concentrant-se en aquella meravellosa melodia com si no volgués que cap nota se li escapés. Vaig estar tocant la flauta una bona estona fins que vaig sentir que el monstre respirava profundament; estava adormit. Fins i tot roncava! Llavors, amb molta cura i sense deixar de tocar-la ni per un moment, vaig començar a caminar cautelosament cap a ell. Al veure que no feia cap moviment i ni tan sols obria els ulls, vaig passar pel seu mateix costat, no hi havia cap altre camí! Quan vaig estar més a prop de la boca de la cova que de l'animal, no vaig poder aguantar-me més i fent una corredissa vaig entrar, finalment, en el món del difunts. No n'estic massa segur, però crec que vaig sentir una veu victorejant-me des del centre de la llacuna. Ai, Caront, Caront... de quina t'has salvat! Me'n deus una!

Vaig continuar corrent com un desesperat amb els talons tocant-me el cul, al llarg d'un estrany i polsegós corredor que es bifurcava al final. A la dreta hi havia un rètol on es llegia el ja conegut "Grecs i Simpatitzants" i un de nou a l'esquerra que deia "Romans i Llatins". Vaig escollir agafar el camí de la dreta. Preu per preu, l'autenticitat!

El cor em batejava acceleradament al pensar que potser podria veure els herois de la Ilíada, de l'Odissea, els Argonautes, els grans escultors, filòsofs, pintors i matemàtics que va donar el món, aquells ferotges espartans, aquells descobridors de la democràcia d'Atenes... tot allò ara estava el meu abast.

Com que jo no era grec del tot, temia que algun obstacle d'últim moment m'impedís realitzar el meu somni però també vaig pensar que si era descobert, sempre podria intentar fer-me passar per un despistat que caminava casualment per aquell lloc. A més, un admirador no era tampoc una cosa dolenta i quelcom en podia treure. Segur que no hi tenia res a perdre i molt a guanyar. El risc bé s'ho valia!

A mig camí vaig arribar a una espècie de camp que donava la impressió que no s'havia cuidat mai. Estava desert, la gespa semblava blat en el moment de la collita, es veia extremadament deixat i tot estava llastimosament abandonat. El cor se m'encongia a cada pas que donava. Llavors vaig sentir un sorollet i vaig pensar que potser no estava sol. "Hi ha algú?" vaig cridar. Una veu em va respondre: "Qui és?". Com que aquell personatge no es movia, hi vaig anar jo, recordant la dita de que si la muntanya no va on és Mahoma, Mahoma va on és la muntanya. Quan estava a prop, em vaig adonar que era una espècie de guarda, però molt deixat i endormiscat; aquell tipus de sentinella que sap que no hi ha res per guardar i que ningú anirà a inspeccionar-lo.

"Hola, bon dia, podrieu dir-me on sóc?", vaig preguntar. L'home em va mirar de dalt a baix tot estranyat. "I tu qui ets? D'on vens? Què hi fas aquí?". Jo em vaig presentar tot estenent-li la mà: "Junyent, Isidre Junyent, Manresa, Barcelona, Catalunya, Espanya", vaig anar puntualitzant, però ell no va fer cap gest d'agafar-me la mà i jo, tot decebut, la vaig retirar. Enfadat, vaig adoptar la superioritat que jo en dic "britànica" i me'l vaig començar a mirar com a un inferior curt de gambals: "Estic aquí amb el permís d'entrada de Caront i el gos Cèrber. Com, si no fos així, seria aquí?".

Ell ho va raonar i finalment les seves endormiscades neurones cerebrals es varen posar a treballar arribant a la conclusió que, evidentment, si havia passat per aquells dos filtres, jo tenia dret, com a menys, a ser-hi. Al veure que mig acceptava la situació, li vaig preguntar per aquell lloc ja que jo era un nouvingut i no hi havia cap raó per la meua part de tenir coneixement d'aquell nou i insòlit indret.

La seva resposta em va colpir total i absolutament. “Són els Camps d’Asfòdelos, els llimbs on les ànimes esperen el veredicte dels jutges: el benvolgut Minos, i els temuts Radamantis i Èac, els membres del gran tribunal de l’Hades. Segons la seva inapel·lable sentència, els jutjats tenen tres opcions: anar al desitjat Elisis de Minos, reservat als justos, bones persones i herois, anar cap els llimbs de Radamantis, destinats a les persones que no han fet ni res de bo ni res de dolent - o sigui que no s’han mullat per a millorar el món que van trobar - o bé finalment anar cap el temut Tàrtar o Infern d’Èac, la profunda estada dels dolents.”

Com que allà ja feia segles que no hi havia ànimes per jutjar, cap d’aquells esfereïdors jutges estava present, avorrits per la manca de clients, i havien decidit marxar per gaudir dels Camps Elisis. Només hi quedava sobre aquella terrible taula del tribunal els tres cartells empolsinats dels seus ara il·legibles noms. Sense pensar-m’ho dues vegades i dret com un pal, ignorant el sentinella amb la meua recent adquirida superioritat britànica, vaig agafar, sense més, el camí de la porta que indicava la direcció cap els Camps Elisis. Com esperava, no hi va haver cap oposició per part del vigilant qui, arronsant les espatlles, va tornar a la seva avorrida rutina.

Just travessar la porta de l’Elisis, tot va canviar completament. Vaig trobar-me en el mític lloc reservat només per a les persones privilegiades de l’Hèl·lade. Allò ja era una altra cosa! A ells els hi era reservat aquell indret, que feia les funcions del nostre Cel amb la glòria de Déu i de tots els seus querubins i sants. Hi havia camps permanentment verds on sempre era de dia, ni hi nevava, ni hi plovia, ni hi feia fred, ni tampoc hi feia massa calor. No obstant, el pensament ho podia fer canviar tot si així es desitjava aconseguir un temps “a la carta”. La música i les festes eren contínues i la benaurança eterna. Tampoc s’hi envellia en aquell paradís i l’afortunat podia escollir l’edat que li fos més adient. Les flors inundaven l’aire d’una increïble harmonia de les millors olors que hom pogués imaginar. Com hagués envejat Lluís XIV tenir aquell edèn per al seu meravellós però al mateix temps pudent Versalles! Davant meu, tot era incomprendiblement fantàstic, els rius, les muntanyes, les valls, les cases o millor dit palaus, els temples, les estàtues, les àgores. Com deuria ser l’Acròpoli d’Atenes en aquella època llunyana de Pèricles però a l’enèsima potència! En aquell moment, vaig saber, definitivament, que estava en el cel dels grecs i quin cel, mare de Déu! Teníem molt per aprendre! Allò sí que era viure estant mort!

El més increïble de tot era que, només pensant-hi, immediatament tenies la capacitat de situar-te on volies, sense necessitat d'anar-hi caminant, cosa que, naturalment, també podies fer. Era realment fabulós! Era com canviar de canal i estar dins la mateixa pantalla en el lloc i amb els personatges escollits, a no ser que ells et rebutgessin i no et donessin entrada, com un *Facebook*. No obstant, això no passava mai perquè només a l'entrar als Camps Elisis, et posaven com un xip convertint-te immediatament en un erudit en tots els camps de la ciència.

D'aquesta manera, gaudies de tot i no feies nosa enlloc. Vaig pensar en un conegut meu que era una vertadera eminència en escarabats voladors. Vivia tot frustrat ja que no podia gaudir del seu coneixement amb ningú. Aquí seria una ànima totalment feliç ja que, per ser justos, el mestre, malgrat l'alt nivell de tots els altres, estava sempre per sobre dels demés a fi de reconèixer el seu esforç en vida.

Amb el temps, vaig saber que només desitjant-ho, també era possible anar als diversos "cels" de les distintes religions. De totes formes, no vaig canviar mai de "cel" en tot el llarg temps que hi vaig passar. Absorbia i m'alimentava espiritualment de les narracions d'aquells éssers prodigiosos, però també molt humans, que havien escrit tantes fantàstiques pàgines en tots els camps del saber de la nostra història.

Vaig pensar que el primer que havia de fer era demanar pels amos d'aquell lloc, Hades (Plutó) i la seva esposa Persèfone (Prosèrpina), els déus de les ombres, i presentar-me com a persona ben educada que sóc. Així que ho vaig preguntar a una persona que estava passejant.

Em va mirar tot estranyat i al contestar-me de part de qui li vaig dir altre cop: "Junyent, Isidre Junyent de Manresa". "Manresa?", va inquirir sorprès. "Sí, de Barcelona, Catalunya, Espanya," i vaig afegir perquè ja me les sabia totes: "Empúries". Llavors el semblant li va canviar immediatament. "Molt bé, noiet! Haver començat per aquí!" Va mirar-me encara un xic desconcertat, potser pels meus pantalons curts de bany, la camisa bruta i les xanquetes. Per tota resposta em va dir: "Espera't aquí!"

Potser no se'n refiava del tot i la veritat és que no el vaig culpar. No va tardar gaire en tornar i amb gestos ben clars em va indicar que el seguís.

Vam passar per davant d'increïbles edificis grecs amb moltes escultures, totes elles meravelloses. Entre elles destacava la del déu Ares (Mart) el qual, amb la seva follia per la guerra i la destrucció, era el principal proveïdor d'ànimes - com si diguéssim el primer subministrador d'aquell lloc - junt amb Hermes (Mercuri) que era el qui les conduïa aquí. Finalment, vam arribar a un temple vorejat de boscos d'arbres carregats de flors i fruits sempre a punt d'ésser menjats. A l'exterior del temple i guardat per uns impressionants soldats vius de bronze - crec que eren Curetes (guardians del nou nounat Zeus en les seves primeres setmanes de vida en una cova de l'illa de Creta). Davant d'una de les portes hi havia un carro amb quatre esplèndids cavalls negres com les tenebres. Aquest era amb tota seguretat el "Maserati" d'Hades.

Aquell edifici en el que estava a punt d'entrar era semblant al Partenó d'Atenes, temple d'excepcional bellesa però, per dir-ho d'alguna manera, el Partenó aquí era com la caseta del gosset davant d'aquella magnificència. La perfecció de tot el majestuós món hel·lènic es resumia en aquelles pedres multiplicat pel número que vulgueu que sempre serà baix. A l'interior, com si estiguéssim en una casa particular d'un altíssim nivell econòmic, hi havia una munió de servents anant amunt i avall de les estances. Un personatge de categoria superior a la de tots els altres va venir fins on jo era, va mirar-me i, sense dir-me res, em va indicar que el seguís al temps que acomiadava el meu acompanyant. Va portar-me fins una estança on hi havia una preciosa piscina.

Un penjador acollia la roba que necessitava per canviar d'una vegada els extremadament bruts i suats pantalons curts de bany, la samarreta i les xanquetes i transformar el meu aspecte llastimós.

Aquell home va indicar-me amb la cara i els gestos que feia una pudor insuportable i que havia de fer ús de la piscina. Avergonyit, vaig endinsar-me en aquella petita llacuna que feia com una petita platja, inclús amb sorra. Vaig recrear-m'hi una bona estona nedant i netejant-me. Aquella aigua ja portava en si mateixa com un sabó o detergent que em rentava completament. Després d'una estona, vaig sentir una raspera. Era aquell home important que em venia a buscar. Vaig sortir i em vaig vestir amb la roba que m'havien deixat. Em queia d'allò més bé, just de la meva talla. Llavors, amb el seu vist i plau, l'home em va indicar que el seguís.

No vam tardar massa en arribar davant d'una fantàstica porta esculpida amb temes de la Mitologia Grega. Perdoneu si repeteixo massa vegades les mateixes paraules però és que tot era insuperable. La va obrir i reverencialment va introduir-se a la nova cambra. Un segon més tard va indicar-me amb un gest de la seva mà que entrés després d'ell. Encuriosit i temorós al mateix temps, només tenia ulls per a la noia que estava asseguda damunt d'un tron de fusta de banús, d'ivori, or i pedres precioses.

Tot el conjunt formava una vertadera obra d'art al més alt nivell. El tron del costat estava buit i, per la seva decoració, vaig deduir que pertanyia al seu marit, Hades.

No vaig veure ni els dignataris que estaven al nostre voltant, ni les incomptables meravelles que inundaven la cambra. Els meus ulls estaven només fixats en aquella filla de Zeus, aquella bellesa de pèl flamejant.

Ella va adonar-se immediatament de l'atracció que exercia sobre meu. Joiosa i coqueta en extrem, va esclatar en una encisadora rialla que encara accentuava més, si això fos possible, la seva extrema bellesa i els seus encants femenins. No podia ser altra que Persèfone, la filla de Zeus (Júpiter) i de Demèter. Aquella divina noieta que estant a Sicília collint unes flors va ser cobejada per Hades, el déu del submón, al qui Eros (Cupido), tot enjogassat, li traspasà el cor amb una de les seves fletxes de l'amor. Hades va restar encara més enamorat i la va fer la seva esposa i la seva reina. I ara ella estava allà, en aquella cambra, esperant-me!

Potser pot semblar estrany que, sent l'estiu, no romangués a l'Olimp junt amb la seva mare però penseu que el món ha canviat molt des d'aquells llunyans temps. Llavors no hi havia el Nou Món ni Austràlia... Avui, quan en un hemisferi és estiu, a l'altre és hivern i a l'inrevés. Així doncs, com a dona que és, fa el que més li convé sense deixar de respectar el famós pacte. I jo encantat!

De cop i volta, en el tron que creia buit, va aparèixer un home amb un casc de guerra a la mà que s'havia acabat de treure. Aquell casc el feia invisible i li havien regalat, feia milers d'anys, els cíclops d'Hefest, aquells enormes i terribles éssers, fills de Neptú (Posidó). Autosatisfet de la seva brometa, es va mirar a la Persèfone demostrant-li, tot rialler, quant graciós era. Quina passada! Un dels tres déus més importants del panteó grec i romà, el germà de Zeus i Posidó, estava davant meu. No m'ho podia creure! El déu més ric de tots ja que seves eren totes les riqueses de la Terra a partir d'un pam de fondària fins a l'altre extrem menys un pam. D'immediat, es va posar seriós i mirant-me fixament va bramar a ple pulmó: "Però tu no estàs mort!", brandint aquell ceptre negre amb la seva mà dreta i fent dringar, a la vegada, les claus del món dels morts sobre el meu cap. Aquell va ser el primer déu vos guard del terrible Hades després de la brometa. No obstant, la bella Persèfone li va agafar la mà pregant-li contenció. Penso que no volia perdre un nou admirador! Els altres ja els tenia massa vistos!

Canviant doncs el seu enuig per un somriure, ja que es va adonar de que les meves dents estaven petant de por, va demanar-me, calmament, que els hi expliqués la meva arribada a casa seva. Com vaig poder, els hi vaig relatar totes les meves facècies, des de la meva sortida de casa, la tempesta, el desert, el cavall alat i l'arribada al llac amb el tenebrós Caront damunt la seva barca, el gos Cèrber i la flauta.

Després d'escoltar-me atentament, la Persèfone em va dir tot mirant-me als ulls: "Tu encara no ho saps però estàs viu o, millor dit, no estàs mort. Per efectes del llamp que va caure sobre la teva mare, hauries d'haver mort de set i de gana i només has mort de set. Aquesta és l'explicació del comportament de totes aquestes persones." Ambdues deïtats van ser conscients que la culpa no era meva sinó d'un rosari d'errors aliens totalment a la meva persona que m'havien conduït fins davant seu com un estel empès pel vent. En tots els casos, jo havia demostrat una gran valentia acceptant sempre tot allò que el destí em deparava.

Aquesta revelació em va donar una gran alegria. Estava viu! Però també desconcertat. Què seria de mi ara? No tenia cap dret d'estar allà i jo volia conèixer aquell món real que no havia pensat mai que pogués existir!

Van deliberar entre ells dos una bona estona i, finalment, em van donar la seva sentència. Com que jo ja estava a casa seva, podria quedar-m'hi un temps, crec que definitivament els hi mancaven cares noves!

Feia segles que no veien a un nouvingut i jo era per a ells com una glopada d'aire fresc que els hi havia entrat sobtadament per alguna escletxa.

No sé el temps que va passar, potser van ser molts i molts anys. Vaig fer amistat amb les persones que més m'interessaven i ells, que no tenien res més a fer, van explicar-me les seves meravelloses aventures. Realment els feia un gran favor ja que tots ho sabien tot de tots, jo era l'únic a qui encara em podien fascinar les seves trifulgues i coneixements. També els hi vaig dir que malgrat haver passat tants segles, el món d'on jo provenia encara els recordava amb gran admiració. Això ja ho sabien però de totes formes els va fer pujar el seu ego fins a punts extrems!

No solament vaig conèixer personalment a grans guerrers com Leònides, Filip II, Alexandre El Magne, Milcíades, Epaminondes, Temístocles, Pausànies, Xenofont sinó també a artistes com Fídies, Policlet, Miro, a tots els Set Savis d'Atenes, Aristòtil, Arquímedes, Hipàtia d'Alexandria, polítics com Pèricles, Soló i tants i tants d'altres. Tot un empatx dels homes i dones que varen posar, i molt ben posades, les primeres pedres de la nostra cultura; en definitiva, els que varen obrir els camins pels quals nosaltres, avui en dia, caminem. Saber que no seriem com som si no haguessin existit ells abans, i poder tractar-los personalment, amb tota naturalitat, com si fos un més d'ells, m'omplia de felicitat. Cada dia em pessigava per veure si estava somiant o despert!

Van succeir-me moltes coses durant aquell temps, i totes molt bones, però una de les que n'estic més orgullós és la d'haver descobert, per mi mateix, el secret de la increïble bellesa d'Afrodita (Venus).

Un dia vaig veure que tothom s'apartava per deixar pas a una noia amb una figura increïblement perfecta. Es va dirigir cap a un noi molt ben plantat anomenat Adonis; ambdós es van mirar i abraçar amb gran tendresa. Uns amics em van explicar que era la mateixa deessa de l'amor i la bellesa, Afrodita (Venus), la vencedora del Judici de Paris celebrat allà davant dels murs de la mítica Troia, junt al riu Escamandre. Es veu que cada cert temps, baixava de casa seva, a l'Olimp, a l'Hades per passar uns dies junt amb el mortal que més havia estimat i encara estimava.

La seva història és d'allò més tendre i molt propera a nosaltres, els catalans. Realment d'ells neix una part de la nostra diada de Sant Jordi i la rosa vermella que regalem a la nostra estimada com a prova del nostre amor per a ella.

Us explicaré el fet tal com me'l van contar. Com us ho faria entendre... els déus olímpics, els altres no ho sé, tenen el do de tenir dins del cap com un tipus de televisor amb molts canals i poden posar el que més els complagui a cada moment per poder veure immediatament tot allò que desitgen. Un dia, estant a l'Olimp, Afrodita va voler veure què estava fent el seu enamorat humà. En aquell precís instant Adonis, que estava caçant, va malferir un senglar amb tan mala sort que l'animal va revoltar-se contra el jove caçador i el va desbudellar. La deessa, llençant un terrible crit de dolor, va precipitar-se des del Cel a la Terra per assistir al seu infortunat enamorat en els últims moments de la seva vida. Afrodita, plorosa per la terrible pèrdua, va acaronar aquell rostre agonitzant una estona fins que va veure que la vida li havia fugit.

Al costat mateix, unes flors molt boniques, d'un blanc immaculat, eixien ufanosament. Amb les mans tenyides de roig per la sang del malaurat Adonis, les va agafar i les va dipositar amorosament sobre el cos del jove com a prova de l'amor etern que sentia per ell. Des d'aquell mateix moment, la rosa vermella ha esdevingut el símbol de l'amor.

Durant els dies que Afrodita va romandre a l'Hades, vaig fer-m'ho venir bé per poder parlar amb ella. No vaig dir ni una sola paraula perquè em vaig quedar mut contemplant la seva esplèndida bellesa. Suposo que ella deuria estar més que acostumada a veure infinitat de nois amb la meva mateixa reacció i que, en certa forma, segurament la gaudia. Sigui com sigui, finalment va desaparèixer per tornar a l'Olimp i jo em vaig quedar amb la boca oberta unes quantes hores més. Era el meu destí davant d'una bellesa com aquella!

Després de cargolar-se de riure arran del meu trist paper, tots vam coincidir en la seva superba bellesa. Un va remarcar la seva esplèndida cabellera roja com el foc i els seus immensos ulls verds com maragdes; un altre va comentar que era una morenassa d'ulls negres; un altre va dir que el seu cabell era daurat com la mel i el seus ulls del color del cel, i així van seguir tots sense que ningú coincidís físicament amb la persona que jo havia vist amb els meus propis ulls.

Llavors em va venir a la ment aquella dita que havia escoltat de petit: "Tot depèn del color del cristall amb què mirem les coses que ens passen a la vida" i vaig desenvolupar la meva pròpia teoria.

Afrodita era unànimement la més guapa de totes les bellíssimes deesses. Ella, d'alguna manera, entrava dins la ment del mortal que la mirava i es transformava, davant dels seus ulls, en aquella dona que, segons el criteri de qui la contemplava, era l'expressió màxima de la bellesa. Així podia estar en mig d'un gran nombre de persones i aparèixer davant de cada una d'elles de manera diferent i en concordança amb el seus gustos personals, o sigui que hi havia tantes Afrodites com persones contemplant-la. Així sempre era la més guapa! No obstant, la gran pregunta era precisament aquesta. Com era Afrodita realment? No crec que cap mortal, excepte Paris, el príncep de Troia, pogués contestar aquesta pregunta i aquest no en va voler parlar mai. Paris només parlava de ser el vencedor d'Aquil·les al haver-li disparat al tendó i matar-lo, ni tan sols parlava d'Helena, la seva gran conquesta. Tot un cas!

Durant aquell temps, vaig esbrinar que tant els diversos Paradisos com les diferents creences estaven relacionats entre ells i, per tant, si algú volia anar cap a un altre d'una religió diferent, ho podia fer sense cap esforç. Només ho havia de pensar. Realment jo volia anar a fer un cop d'ull als altres Cels, però el temps em passava tan ràpid que no vaig trobar mai el moment.

Un dia que estava en una terrassa de l'Àgora parlant amb l'Homer, l'Aquil·les, l'Hèctor, l'Àjax, l'Ulisses i d'altres més sobre uns punts de la Ilíada que jo desconeixia, va apropar-se a nosaltres una somrient Persèfone indicant-me que l'acompanyés. Quan vam estar sols, em va mirar i em va dir: "Mira, estimat Isidre, ja fa molt temps que estàs aquí i ja és hora que tornis al teu món.

Pensa que tu no estàs mort del tot i, per aquesta raó, aquest lloc encara no és per a tu. El meu espòs, Hades, i jo hem vist amb quina il·lusió escoltes totes les nostres vivències, com ens admires i això ens omple de goig. Per aquests motius, hem permès deixar-te estar tant de temps entre nosaltres.

Han passat molts anys des de la teva arribada, si comparéssim el nostre temps amb el temps del teu món exterior, però ara ja és el moment de marxar. Si no ho fessis, hauries de quedar-te aquí per sempre més i no m'agradaria que això passés perquè encara tens una llarga vida per viure. Per cert, molt intensa i interessant."

Jo m'hi volia quedar per sempre més i ella se'n va adonar. Amb gran intel·ligència i comprensió, va acompanyar-me fins un petit estany amb l'aigua clara com el cristall. Em va dir que mirés el reflex, com si d'una gran pantalla es tractés. Llavors, va continuar dient-me: "Si mires bé, veuràs reflectits els descendents que tindràs si marxés, però que no viuran si et quedes. Voldria que els veiessis abans de prendre una decisió." I allà, reflectits en la cristal·lina aigua del petit estany, vaig veure la que seria la meva esposa, la Montserrat, amb la que compartiria la resta de la meva vida, però que encara havia de néixer, a les meves dues filles, la Jessica i la Jennifer i a les meves dues nétes, l'Arana i la Naia. Mirant-les, ja no en vaig tenir cap de dubte. M'estaven esperant des del no sé on i no els podia fallar!

Definitivament vaig comprendre que havia de retornar a casa per complir amb el meu destí que la deessa m'havia revelat. Malgrat tot, li vaig pregar que em concedís uns dies per acomiadar-me de tots els meus amics. Van ser uns dies tristos ja que l'amistat que havíem contret era molt maca.

Els vaig jurar que faria tot el possible per difondre, encara més, la seva memòria entre la meva gent i, abraçant-nos, vaig retornar al món exterior.

Us he de dir que la nit abans d'emprendre el camí de retorn a casa va venir un enviat de la Persèfone i em va donar els pantalons de bany, la samarreta i les xanquetes, tot net i planxat. Jo també el hi vaig posar la roba grega que m'havien deixat ben plegada al respatllet d'una cadira. Dins dels pantalons hi havia les monedes que Caront m'havia tornat com a canvi dels cèntims que li havia donat per al trasllat a la llacuna Estígia. Mirant-me-les, vaig pensar que aquelles monedes valdrien molts calerons donada la seva gran antiguitat i raresa.

El dia de la meva partida, un patge va portar-me a la sala del tron on hi havia l'Hades i la Persèfone. La Persèfone, tot somrient-me molt satisfeta, em va dir que el meu comportament havia estat excel·lent durant aquells anys que havia passat amb ells i, per premiar la meva bona actitud, faria que cada un d'aquells anys es convertís en una hora en el món al que retornava. Li vaig agrair de tot cor però també volia que sabés que per res del món voldria perdre ni un sol dels meus records de l'estada a casa seva. Si els havia de perdre, preferia sumar aquests anys a la meva vida i endur-me aquesta increïble vivència amb mi.

Quan la Persèfone va sentir aquest desig que em sortia del més profund del meu cor, es va posar les mans sobre les galtes, tota meravellada, formant una O amb els seus preciosos llavis. Al seu costat, el sorrut Hades va canviar de cara com si es despertés i em veïés per primera vegada. Em va mirar profundament i em va dir que també volia fer-me un regal.

Va afegir seguidament que el dia que comprés una finca i en fes d'ella la meua llar, cavés un forat en el jardí, allà on el cor em digués, i hi trobaria el seu present que me'ls faria recordar per sempre més.

Al contestar-li que no en necessitava cap de regal doncs ja me l'havien fet a l'acollir-me a casa seva i que no podria oblidar mai ni el seu meravellós món ni cap dels éssers que hi havia conegut, va restar molt complagut però va insistir en que mirés sota el terra del meu terreny, fos on fos allà on el comprés, ja que allà, a un pam de fondària, començava el seu regne.

També em va fer saber que solament moriria quan jo decidís, ja que tornava a estar totalment viu. Com a deessa del món dels difunts i amb el consentiment de Tànatos (la Mort), em perdonava la meua mort per set, permetent-me ser de nou una persona viva amb tots els sentits. Així doncs, tornava a ser tot un home pels quatre costats!

Per últim, fent-se l'enigmàtica, a la vegada que posava la seva mà dins d'un saquet de seda, va treure el penjoll del xec tuareg que m'havia regalat la meua iaia, ple de la pols de bolets. La vaig mirar, no ja amb ulls atònits però sí amb ulls interrogatius ja que a aquelles alçades res no podia ja sorprendre'm. Va confessar, assenyadament, que quan van decidir que havia de deixar el seu món, sabien que m'esperava un terrible desert i que no me'n sortiria tot sol.

Com que ella també volia que jo tingués la vida que m'havia reflectit l'estany, l'única solució era anar a buscar a casa meua la pols de bolets que em convertia pràcticament en un superhome. En un obrir i tancar d'ulls, Hades hi havia enviat el seu nebot Hermes (Mercuri) amb les seves espardenyas alades d'or.

Com que és el déu del somni i un lladregot impulsiu, en un obrir i tacar d'ulls no li va costar res adormir a tota la meua família i robar el penjoll. Va afegir que tots estaven bé i que creien que jo estava encara a la platja de vacances. Potser sí que trobarien a faltar aquella joia però ja era cosa meua explicar-ho quan tornés. Van dir-me que també retornaria al món del viu mitjançant un somni que em deixaria en el mateix lloc on l'Àngel de la Mort m'havia trobat.

I llavors me'l va donar. Feia tan sols uns moments estava guardat a casa meua i ara el tenia jo, a les meves mans.

No vaig poder evitar pensar en les voltes que dóna la vida. Si jo hagués portat aquell penjoll quan vaig anar de vacances a la platja, segurament el seu poder m'hauria evitat la mort, però no hauria visitat tampoc mai l'Hades, malgrat creure la gent que és solament un mite ideat pel pastor Hesíode en la seva obra La Teogonia. La diferència entre ell i jo és que a ell les muses li van revelar uns fets perquè fossin coneguts per tot el món hel·lènic i el seu hereu, el romà, però ell no els va viure mai i jo sí!

Finalment, abans d'abandonar l'estança reial, em va posar una última condició. Podia escollir entre dos camins. Un seria oblidar tot el que havia viscut en el seu món de les ànimes, cosa que ja sabia que no volia, i l'altre seria recordar-ho tot. En aquest cas, hauria de protegir el seu món inoculant-me la denominada "Síndrome de Cassandra".

La Síndrome de Cassandra

Jo llavors no en tenia ni idea d'aquella síndrome i, la Persèfone, molt pacient, va explicar-me de què es tractava.

Resulta que el déu Apol·lo va escollir com a companya a la bellíssima filla de Príam, rei de Troia i germana d'Hèctor i Paris. Com a prova del seu amor, li va regalar el do de preveure el futur. No obstant i al cap d'un temps, ella se'n va desdir i el va deixar. Com que no li va voler retornar el do concedit, Apol·lo la va obsequiar amb un altre present: "Ningú mai creuria en els seus vaticinis". La pobreta fins i tot va preveure quan i com els seus botxins, Clitemnestra i Egist, la matarien a Micenes. I, sense poder fer-hi res, així va passar.

Vaig reafirmar-li immediatament el que volia. Malgrat que ningú no em cregués, jo sabia que tots els moments que havia viscut a l'Hades eren certs i molt més valuosos que tot l'or del món, pensessin el que pensessin els demés. Acceptava la Síndrome de Cassandra i recordar fil per randa tot aquell meravellós món. Aixecant-se del tron, em va donar una forta abraçada i, a cau d'orella, em va jurar que no deixaria mai de protegir-me. Va dir-me també que la maledicció només seria burlada per alguna persona que gaudís d'una ment molt àmplia i intel·ligent que, de tant en tant, sorgia d'entre els humans. Finalment, va fixar els seus meravellosos ulls en els meus i immediatament vaig submergir-me en un son del que no en sé res fins que vaig tornar a obrir-los de nou recuperant la consciència.

Sorra, només sorra davant meu i un altre cop ajagut sobre la sorra! M'anava despertant d'un llarg somni com si només haguessin passat unes quantes hores malgrat saber que el temps transcorregut havia sigut de bastants anys. La meva ment estava totalment desperta i descansada. Vaig tocar-me els llavis amb la punta dels dits. Just abans de perdre el sentit, estaven ressecs com una flor de cotó oberta i ara estaven frescos i tan normals com havien d'estar després d'haver begut aigua. Vaig incorporar-me sense cap dificultat, completament descansat i notant-me en la plenitud de les meves forces. Encara assegut, vaig notar que la sorra presentava una forma molt profunda de la meva silueta, com si efectivament hagués transcorregut molt de temps en aquell lloc i en la mateixa postura immòbil. No obstant, la qüestió era que em trobava completament recuperat.

Quina diferència amb el meu lamentable estat de la nit anterior. Allò era un miracle. Tenia consciència de tot. No podia deixar de pensar en aquell estrany i fantàstic somni que havia tingut. Estar a l'Hades i fer amistat amb tots aquells personatges llegendaris! Quina bestiesa! No sé com podien haver-me vingut a la ment totes aquelles històries. Ni de lluny eren temes recurrents en els meus somnis. No obstant, havien estat tan reals que no me'ls podia treure del cap i tot just quan estava pensant que m'estava morint. Quina relació podrien tenir l'un amb l'altre? Aquell animal i genet tan espatarrants que em van portar volant cap al submón? Quins jocs tan estrambòtics ens pot deparar la ment! Bé, no vaig saber trobar-hi una explicació raonable i vaig deixar-ho. Ja hi pensaria més tard ja que ara tenia altres prioritats que solucionar i la primera era buscar un ésser viu que em pogués treure d'aquell lloc desolat.

Quan estava dempeus, vaig veure que la roba que portava estava neta i planxada. Ara sí que no entenia res! El que veien els meus ulls era impossible! Allò no podia haver passat mai i una sensació de mareig es va apoderar de mi, doncs la sorra del meu voltant, a més d'estar plena de bonyigues, estava remoguda per unes petjades fetes per un animal amb unglots; uns unglots molt grossos i vaig pensar en l'ésser del meu somni. Vaig comprovar que uns excrements eren molt vells, encara que molt ben conservats per la sequedat del lloc, i uns altres eren frescos, recents, quasi acabats de fer. El meu cap estava a punt d'explotar, tot allò no lligava o lligava massa. Era un veritable sense sentit!

De sobte, vaig caure a terra, ara sí, de cul un altre cop al veure que el meu penjoll, ple de la pols de bolets, es balancejava damunt del meu pit. Les vegades que havia maleït el meu oblit i ara em tornava a penjar del coll. Però si jo l'havia deixat a casa meva, com podia ara estar al meu coll una altra vegada? Estava tan confós amb el despertar del meu somni que ni me n'havia adonat. Immediatament vaig recordar el regal de la Persèfone i el lladregot de l'Hermes. El fet era ara que jo estava totalment recuperat, que no tenia set, que hi havia unes petjades i unes deixalles orgàniques a la sorra i que tot allò havia de tenir una explicació lògica a més de la roba ben neta i planxada que ara portava. De totes maneres, vaig intentar apartar aquelles incògnites de la meva ment fins més endavant i dedicar-me a la prioritat número u que era buscar ajut.

Per tenir una visió aèria d'on estava i establir, al mateix temps, la meva posició, vaig pensar en pujar fins al cim d'aquella gran roca on encara no hi havia pogut arribar i que em faria de mirador. Estava a tan sols uns cent metres.

Pujar-la no era una tasca fàcil però es podia fer i, malgrat no veure-ho a simple vista, hi havia esquerdes prou amples per fer l'escalada sense massa dificultat. Un cop al cim d'aquell immens obelisc petri, la vista era esplèndida abraçant una gran extensió de desert. Vaig mirar cap el llunyà horitzó i res de res, ni la més mínima senyal de vida en tot el que la meva vista podia abastar, només un mar de sorra i més sorra, mirés per on mirés.

Abaixant els ulls cap a terra, vaig veure amb total claredat que, efectivament, el voltant del lloc on havia estat estirat el meu cos, estava completament remogut per les petjades d'un animal de gran envergadura i ple de nombroses bonyigues. El més sorprenent de tot era que les petjades es limitaven al voltant de la meua figura prostrada, no venien ni anaven enlloc i el que em va venir a la ment en aquells moments és que potser aquell ésser havia vingut volant fins on jo era. No hi havia cap altre explicació. El misteri només s'interpretava admetent que el meu somni havia sigut una realitat, al menys en part i, a més, allà tenia, sobre el meu pit, el penjoll que m'havia oblidat a casa.

Trasbalsat com estava per tot el que m'estava passant, no me n'havia adonat, al aixecar-me de la sorra, del pes en una butxaca dels meus pantalons curts. Encuriosit, vaig introduir-hi la meua mà on vaig fer dringar les monedes del canvi que m'havia donat, en el meu somni, el vell Caront. Unes antiquíssimes monedes gregues que de ben segur un numismàtic me les pagaria molt més que a preu d'or. Tot allò era, per tant, la confirmació de que el que m'havia passat no havia estat un somni! "Déu meu!", vaig exclamar, en adonar-me de la increïble realitat que estava admetent amb total desconcert. "He estat a l'Hades i n'he sortit!"

El temps no havia passat tampoc per a mi. Tal com van dir-me, tots els anys de vida que m'havien regalat s'havien reduït a només unes quantes hores.

No havia perdut res i quant de coneixement havia guanyat! Havia entrat en un altre món - com virtual - mig mort i ara estava completament viu en el meu món real. Ni en el més agosarat dels meus somnis ni en els de qualsevol altre mortal, penso, hagués pogut imaginar-me poder gaudir de les incomptables confidències i amistat de tots aquells personatges. Portava dins meu totes les històries que em van ésser relatades, de primera mà, pels seus mateixos protagonistes. Tot un luxe!

Ja sé que ningú no em creurà, per allò de la Síndrome de Cassandra, però estic decidit a acabar d'escriure aquest llibre amb l'esperança de que sigui, potser un dia, com Schliemann i les seves ruïnes troianes: una constatació de la veritat. Ja en tindrè prou si només em creu una sola persona però, si més no, voldria que fos una manera de mantenir el coneixement d'aquell meravellós món ni que sigui rebaixant la veritat a nivell de ficció.

Vaig baixar com vaig poder d'aquell cim i allà, sobre una petita roca, protegida de l'implacable sol del desert per l'ombra d'altres de molt més grosses, despreses també de la vertical paret rocosa, hi havia un preciós mantellet com si d'un bucòlic pícnic es tractés, amb una gerra d'aigua fresca, un cistell de vímet ple de dàtils acabats de collir i una preciosa ploma d'au que em va fer recordar el plomatge de les cigonyes, tanmateix com si fos una tarja anònima d'aquell enigmàtic xef.

Amb el cor desbocat, vaig mirar totes aquelles coses sense ser capaç de comprendre d'on podrien provenir. Des de d'alt del cim que acabava de deixar, no hi havia vist ni cap palmerar, ni oasis, ni aus, ni petjades ni, per descomptat, persona o moviment, però allà estava aquella boníssima menja sortida d'algun lloc que no podia esbrinar. Definitivament algú estava jugant amb mi i crec que s'ho passava d'allò més bé ja que el que em tornava a passar era incompreensible. No podia entendre d'on podia sortir aquella aigua fresca en aquell tros d'infern - d'infern cristià, foc, per a que quedi clar - ni els dàtils frescos acabats de collir, puix que no hi havia cap palmera datilera a quilòmetres i quilòmetres de distància. Però, malgrat el meu desconcert creixent, algú, que no volia ser descobert, ho havia deixat. I, a més, no podia estar molt lluny de mi. Jo necessitava desesperadament la presència d'aquest algú, fos qui fos, i vaig cridar amb tota la força dels meus pulmons i pregar amb tota l'esperança de l'ànima per a què es donés a conèixer. No em va respondre ningú, només el més absolut silenci em va embolcallar. Com que no hi podia fer res, vaig arxivar-ho dins la meva confusa ment com una cosa més de tots els inexplicables fets que m'havien anat succeint i que continuaven passant-me.

Tranquil·lament, vaig seure a l'ombra i em vaig menjar els boníssims dàtils mentre contemplava aquella ploma. Mirant-la amb més deteniment, vaig veure que era d'una cigonya; n'estava completament segur. D'una altra cosa potser no en sabré però de plomes de cigonya sóc quasi un expert arran de les experiències dels meus dos curiosos naixements. A la vegada, era difícil de creure doncs era molt improbable que allà passessin les cigonyes a no ser per portar fillets als escorpins i serps d'aquell desolat lloc.

També em vaig beure tota l'aigua fresca sense guardar-ne ni una gota. Vaig pensar, pel que havia vist des del cim de la roca, que més valia quedar ben satisfet que morir-me de mica en mica ja que si passés una altra vegada, sabia on aniria i no estava pas tan malament. Per sobre de tot, tenia la promesa de la Persèfone de que moriria quan jo volgués. De totes maneres, continuava mirant-me el meu penjoll com si d'un amic es tractés tot dient-li que el necessitava desesperadament perquè havia arribat el moment de demostrar-me el que de veritat podia fer per mi. Ajudar-me a aconseguir aquell futur que m'havia reflectit el petit estany de l'Hades i que no podia deixar de complir-se.

Després de menjar i beure, encara pensava que hi havia algú al meu voltant que, per alguna raó, no volia descobrir la seva presència. Havia d'agrair el meu benefactor d'alguna manera i vaig tenir una idea al mirar la immensa paret que tenia al meu davant i em va passar pel cap que podria molt bé ser una gran pissarra. Així doncs, vaig agafar una pedra molt punxeguda i, a mitja alçada i amb tota la meva força, vaig gravar sobre aquell fang antediluvià unes lletres molt grans: "Moltes Gràcies!"

Moltes Gràcies

Abans de tornar a emprendre el camí cap el no res contemplant novament les petjades i els excrements suposadament d'aquell misteriós cavall volador, vaig arribar a l'evident convicció que un estrany animal m'havia visitat en aquell racó de món des del més enllà i de la mateixa manera havia traslladat el meu esperit fins a l'entrada del món de les ànimes per a retornar-me a aquest lloc desolat en el que havia caigut exhaust. Seguint el fil del meu "somni", potser el mateix Hermes, el missatger del déus i guia d'ànimes a l'Infern, ho havia fet. Tot com un parèntesi a la meva vida, un meravellós lapsus de temps.

Finalment, vaig posar tota la "caca" dins del cistell junt amb les llavors dels dàtils que havia menjat. Ho vaig enterrar tot a la sorra i amb la ploma sobresortint com si fos la creu d'una petita tomba. El lloc tornava a quedar ben polidat com quan anava al bosc amb el meu pare. Ell sempre deia que no hi podíem deixar mai les deixalles de les nostres excursions. "O ho deixes tal qual ho has trobat o millor, però mai pitjor."

Llavors, satisfet d'haver complert amb aquella màxima paterna, vaig marxar definitivament d'aquell desolat indret per emprendre el camí envers potser cap a un de pitjor girant constantment el meu cap a totes bandes amb l'esperança de veure el meu estrany protector. No va aparèixer ningú.

Durant el llarg camí, no podia deixar de repetir-me obsessivament, una i una altra vegada, que totes aquelles proves eren reals, tant si ho volia creure com si no. La femta d'aquell animal, aquelles monedes antigues, la roba neta i el penjoll que m'havia oblidat a casa i que ara penjava del meu coll m'ho avalaven més allà de qualsevol dubte raonable. Tot allò havia passat! Però als pocs segons, nous dubtes em rondaven pel cap. Malgrat les evidències, era tan increïble que no podia ser... Però potser tot allò era veritat i tornava a començar, una altra vegada, la roda dels meus raciocinis. Si realment ho hagués viscut seria tan extraordinari com les nombroses gestes que formen la història de la Humanitat i que, per impossibles, les tenim aparcades com a llegendes.

Per acabar aquesta història i saltant molts anys en el temps del meu futur, diré que un dia un dels jardiners que venia periòdicament a tenir cura del jardí de casa meva, estava menjant un entrepà tot sol i apartat de la resta dels demés. Per la seva aparença, em va semblar que era nord africà i al veure'l tan solitari em va fer llàstima. M'hi vaig acostar per intercanviar unes paraules i li vaig preguntar quant de temps feia que no veia a la seva família. Va ser una pregunta desafortunada ja que el seu semblant es va entristir d'immediat. "Massa", va respondre amb ulls tristos plens d'enyorança. A l'adonar-se de la meva bona intenció, va treure de la seva cartera unes fotografies tot confessant-me, sense poder evitar un deix d'orgull, que ell era un tuareg, un senyor del desert, i que la seva família vivia en un oasi molt bonic.

Aquell home tenia unes ganes boges de parlar de la seva família i va començar per ensenyar-me dues fotografies que sempre portava a sobre. De sobte, una de les fotos em va caure de les mans i vaig haver de seure tot confós.

Al bell mig d'un bosc d'esplèndides palmeres datileres, darrere el rostre de la seva esposa que portava un infant als braços, hi havia una paret recta, com una espasa sortint directament del terra ardent. Un vertader far en mig de la sorra. Sobre la paret s'hi veien gravades les paraules: "Moltes Gràcies!" I era la meva lletra! Encara totalment llegible, era aquell missatge que havia deixat feia molts i molts anys per al meu desconegut benefactor del desert durant la meva altra vida!

L'home es va estranyar de la meua reacció i em va preguntar què em passava. Li vaig preguntar si coneixia el significat d'aquelles paraules i va contestar-me que ell no ho havia sabut fins que va venir a buscar-se la vida a Catalunya però que mai no havia pogut establir quina relació en el temps hi havia entre casa seva i Catalunya. No podia entendre quin català havia deixat aquell missatge i a què corresponien aquelles paraules.

Vaig pensar que aquell no podia ser el lloc on vaig retornar a la vida ja que el recordava completament sec, sense vida, sense ni una gota d'aigua, només sorra a molts kilòmetres al voltant. No obstant, percebia que li havia de preguntar el perquè d'aquell oasi tan frondós en aquell lloc tan àrid. Va contestar-me molt respectuosament que era un lloc miraculós perquè els seus avantpassats sabien que en aquell paratge no hi havia hagut mai un oasi ni un bri de vida. Un dia, de cop i volta, van començar a créixer palmeres i més palmeres i, damunt d'una d'elles, segurament la més vella i ara la més alta de totes, podia veure-s'hi una espècie de cistell de vímet i una ploma voleiant que l'extrema sequedat del lloc havien preservat.

Com que desconeixien com aquells objectes havien anat a parar sobre aquella palmera, ningú els havia volgut treure ja que algun significat havien de tenir.

Ja que la meua vida havia estat tan estranya, vaig assimilar-ho com quelcom natural després de la gran sorpresa. Tot tocant-me aquell penjoll tuareg, vaig pensar que aquella fotografia, encara que a aquelles alçades ja no en tenia cap dubte, era una confirmació més de que la meua anterior vida virtual no havia estat solament un somni.

L'home, ignorant del que em passava pel cap, va continuar explicant que el lloc era molt agradable, que hi havia moltes palmeres i estava ple de vida. Curiosament el seu avi hi havia trobat un pou d'aigua que proveïa sobradament el lloc del preuat líquid i que, davant de tanta abundància, va decidir quedar-s'hi amb la seva família i era allà on va néixer aquell home que en aquell moment tenia al meu costat.

Com li explicava ara que jo era la persona que havia creat el seu oasi del no res? Que en certa manera era meu perquè procedia de les deixalles orgàniques d'un ésser misteriós, i d'unes llavors de dàtils que jo havia menjat i que no sabia d'on havien sortit, i que aquelles misterioses paraules estaven destinades, en prova d'agraïment, a la persona que suposadament m'havia deixat els dàtils i l'aigua fresca? Ho recordava amb total nitidesa com si hagués passat ahir mateix. Cada cop estava més segur d'haver viscut dues vides paral·leles, o potser no però sí que ho havia viscut com ara estava vivint la present.

Finalment, quan ell estava treballant en un lloc apartat de la finca – ja sé que això no es pot fer però no sabia com podia demanar-li que em deixés la foto de la seva família per fer-ne una còpia – vaig agafar-li la cartera de la seva jaqueta. En vaig fer una fotocòpia i la vaig retornar al seu lloc.

Ara podria contemplar, amb satisfacció, aquella obra meva sempre que volgués i rememorar aquells moments tan difícils.

La Cova dels Lleons. El Caire

Tornant a la meua narració i tal com deia, un cop va estar tot endreçat, vaig posar-me una altra vegada en camí rodejat de la soledat més aclaparadora, envoltat d'una calor espaterrant i d'un silenci només interromput, de tant en tant, pel xiular del vent i pel soroll sec i rotund d'alguna roca de les muntanyes properes que s'esberlava per la calor del dia o pel intens fred de la nit, trencant la quietud absoluta d'aquell món oblidat.

De vegades, obria l'escapulari i, amb el dit humitejat amb saliva, agafava un polsim de la pols de bolets; en tenia prou amb la que em quedava enganxada a la punta del dit ja que immediatament es creava al meu voltant una esfera d'energia que m'aïllava força de l'exterior, fes el temps que fes.

Pensant en la primera part de la travessia del desert fins a caure mort de set, això era totalment una altra cosa. Ara anava com tot un senyor, sense cap tipus de patiment, gaudint del lloc com si anés a dinar després d'una plaent passejada.

De cop i volta, vaig voler posar-hi una mica d'humor a l'extrema situació d'avorriment en la que em trobava algunes estones i vaig començar a caminar imitant una marxa militar, cantant i xiulant tonades adients que recordava. No sé la fila que deuria fer si algú m'hagués vist però, malauradament, no hi havia ningú per enriure-se'n.

No recordo massa bé si vaig estar caminant dos o tres dies, sempre de nit i fins l'albada, i quasi sense potenciar la meva visió nocturna ja que la nit del desert no és fosca i la claror dels estels i la lluna són suficients al no haver-hi cap tipus de pol·lució atmosfèrica. També deuria ser per la pols de bolets però no tenia cap necessitat de menjar però sí que la set ja estava fent novament estralls en el meu cos.

Era curiós que la set fos el punt feble dels poders de la pols de bolets; potser per allò que eren dessecats i reduïts a pols. Aquesta reacció la coneixia i si passava el pitjor, ara sabia que aquest pitjor no era pas gens dolent i una altra vegada pensava en la visió de l'estany i això em carregava les piles. Conèixer la família que m'esperava en un moment del meu futur ocupava la meva ment en tots els moments d'angoixa. Llavors, accelerava el pas dient-me tot decidit: "Lluitaré pels que m'esperen! Costi el que costi!"

Un dia, al despertar-me quan ja faltava poc per fer-se fosc, vaig adonar-me que havia dormit amb la companyia d'un esquelet que estava molt a prop meu amb la mateixa posició que la mort l'havia trobat. Vaig suposar que eren els ossos d'un home, potser d'un militar, doncs tot i no trobar ni espasa ni armes, sí que hi havia una capa vermella mig enterrada per la sorra però, pel demés, molt ben conservada segurament per l'extrema sequedat. Vaig pensar en aquell moment en la història escrita pel grec Heròdot parlant de la misteriosa campanya de l'emperador persa Cambises a l'any 525 aC després de conquerir Egipte. El seu exercit format aproximadament per uns 50.000 homes va desaparèixer incomprendiblement en les arenes del desert de camí a l'oasi oracle de Siwah. Possiblement jo estava en un punt indeterminat d'aquesta ruta.

La vaig espolsar i me la vaig emportar per abrigar-me durant les fredes marxes nocturnes o diürnes utilitzant-la com un paraigües. Tota ajuda era bona pel que pogués venir.

Vaig tornar a mirar-me aquells ossos. Incomprendiblement cap animal els havia remogut.

També podien ser, vaig pensar, les restes d'un macedoni d'Alexandre el Magne quan va anar també a Siwah a l'any 331 aC. Vés a saber. No els vaig voler enterrar ja que aquell esquelet deuria estar-hi acostumat amb el temps que hi portava. Tot donant-li les gràcies per la seva capa, vaig posar-me de nou en marxa.

La meva mare sempre em deia que no podia abusar dels fàrmacs i, seguint el seu consell, no volia tampoc excedir-me en l'ús de la pols de bolets, no fos que em deixés de fer l'efecte esperat. Els guardava per a un moment de veritable perill. De quan en quan, em repetia una i una altra vegada per donar-me forces: "Vas estar a l'infern i te'n vas sortir... No pots enfonsar-te aquí encara que estiguis en mig del no res! I la Persèfone et va dir que et moriries quan volguessis." Ho tenia gravat a la ment i m'ho deia constantment! I així, pas rere pas, vaig continuar caminant. No obstant, em sentia com el pobre Àlvar Núñez Cabeza de Vaca que va estar donant voltes i més voltes a peu, mig despullat com jo, durant anys pel sud dels actuals Estats Units. Ell tenia com a mínim la companyia del seu Estebanico però jo estava sol.

Amb les primeres llums d'un nou dia, vaig divisar un turó on podria buscar alguna ombra entre les roques caigudes. El sol ja començava a cremar de nou quan vaig arribar al lloc. Tot d'un plegat vaig veure a la base d'aquell turó petri una entrada fosca arran de terra i mig tapada per la sorra. Només podia ser la boca d'una cova i vaig arrencar a córrer. Sí, era l'entrada d'una cova, de dins sortia un aire fresc però fètid. Un aire d'un intens olor a pèl d'animal.

L'entrada a la cova era molt baixa, estava quasi coberta per la sorra i només s'hi podia entrar a quatre grapes. Amb la capa militar a la mà, vaig arrossegar-me cap a l'interior de la cova cercant la seva frescor i amb l'esperança de passar-hi la resta del dia. Enlluernat per la implacable claredat del sol de l'exterior, va costar-me una mica adaptar-me a la foscor interior. Quan els meus ulls s'hi van acostumar i gràcies a la meva visió nocturna, vaig poder comprovar ràpidament que es tractava d'una cova gran, com la nau central d'una catedral gòtica i... llavors els vaig veure! Mare de déu!!! Hi havia al menys una dotzena de lleons entre mascles i femelles, sense comptar les seves cries! Aterrit, vaig adonar-me que a menys de deu metres hi havia un lleó mascle, que em va semblar tan gran com una màquina de tren. Aparentava estar mig adormit però la meva sobtada entrada l'estava despertant molt ràpidament.

Jo estava dempeus davant d'ell sense poder-me moure, totalment paralytitzat per aquella insospitada situació. Allò no m'ho esperava! Potser serps, escorpins... però lleons en aquella soledat? Veia, impotent, com aquells animals s'anaven aixecant indolentment tot obrint les seves boques i ensumant aquell inesperat filet amb potes que era jo, tot un regal per als seus estomacs famolencs. Jo només tenia ulls per al lleó que estava tan a prop meu que ja sentia les seves dents esquinçant la meva tendra carn. El meu cap anava com una batedora elèctrica pensant com escapar d'aquella situació. Sabia que no podia sortir de la cova ja que m'hauria de girar, ajupir-me i caminar a quatre grapes per aconseguir arribar a l'exterior. Tot això donaria temps més que sobrat al lleó per atrapar-me amb tota facilitat. I a l'exterior, què? També estaria dins el camp de les seves urpes.

De cop i volta em va venir a la ment la gran solució!

Vaig agafar la capa del pobre militar per poder tapar el petit forat de l'entrada al mateix temps que, amb les cames, l'empenyia amb totes les meves forces contra les pedres de la paret per a segellar la cova de l'exterior. Tot seguit, i molt poc a poc, amb moviments molt lents, vaig obrir l'escapulari mentre el lleó s'anava apropant entre incrèdul i afamat. Necessitava d'una manera imperiosa la pols de bolets! Me'n vaig prendre una mica més del que acostumava a fer, fins i tot potser una mica massa. Vaig notar els seus efectes d'immediat!

Amb una profunda aspiració, els meus pulmons van absorbir tot l'aire de la immensa cova fins aconseguir fer-ne quasi el buit. Els lleons, les lleones i les seves cries van quedar amb els ulls que els hi sortien del cap i amb la boca ben oberta, però ara era per l'absoluta manca d'aire. Quan vaig comprendre que tots estaven mig inconscients i jo patint per la sort de la cadellada, vaig agafar-me entre dues roques i vaig retirar la capa militar de la boca de la cova. L'aire va entrar tan ràpidament per omplir el buit interior que jo havia provocat dins la caverna, que tots els animals van caure rodolant pel terra impulsats pel vendaval que entrava des de l'exterior. Quan la corrent d'aire va amainar, vaig sortir de la condemnada cova amb el pit encara ben ple d'aire. Ara la boca de la cova era molt més gran ja que el vent havia desplaçat gran part de la sorra que la tapava. Va ser una sort ja que el volum del meu pit havia augmentat quasi el doble!

Quan estava a punt de deixar sortir l'aire que tenia a pressió dins dels meus pulmons, em va venir a la ment una imatge de quan era petit.

Vaig recordar que els meus amics i jo jugàvem amb els globus de plàstic que ens regalaven a les botigues quan les nostres mares compraven alguna cosa. Quan estàvem cansats de jugar amb ells, els deslligàvem deixant sortir l'aire que portaven dins i el globus volava per l'aire tot fent unes quantes sigui sagues. En aquells moments, el meu pit era realment com un globus, ple d'aire a gran pressió com una bombona de butà quasi a rebentar. Llavors vaig pensar: "I si el deixo anar poc a poc com fèiem amb els globus?" Així doncs, vaig decidir fer quelcom semblant i vaig obrir una mica la boca perquè l'aire comencés a sortir com si es tractés d'una propulsió a xorro. Efectivament! Vaig elevar-me immediatament i vaig començar a volar com un coet! He de dir també que vaig perdre les quatre dents de davant, que van sortir disparades per la pressió i, per si fos poc, se'm van trencar algunes costelles arran de l'expansió dels pulmons per donar cabuda a tal volum d'aire. Naturalment, com havia passat amb la cama trencada, es van anar curant durant el meu viatge aeri.

Volant i volant per sobre del desert a gran velocitat, com el Superman del famós còmic però sense els calçotets per sobre dels pantalons i amb la seva elegància intentat mantenir la dignitat en tot moment, vaig arribar en poc temps als voltants d'una gran ciutat amb el mar al seu davant. Mentre la sobrevolava, hi vaig veure tres piràmides i una esfínx. Allò era Gizeh! I la ciutat era El Caire!

Poc després, i ja havent exhalat tot l'aire, vaig aterrar sobre uns camps verds tot rodolant durant una bona estona i quedant mig estabornit a resultes de l'impacte i de les múltiples tombarelles que vaig donar entre l'herba i el fang com un vertader meteorit fent terra. Se'm va acostar un pagès tot espantat perquè no sabia massa bé el que havia passat i el que havia de fer.

Jo em vaig aixecar d'aquell terra fangós com si no hagués passat res i donant-li el bon dia, li vaig preguntar a l'anglesa: "El Caire?" indicant amb el meu índex la gran ciutat.

L'home va assentir amb el cap incapaç de pronunciar ni una sola paraula. Li vaig donar les gràcies amb una breu inclinació i així va acabar tota la conversa amb aquell pobre pagès del Nil que vés a saber la història que va explicar als seus familiars i més tard als seus descendents.

Al marxar, vaig agafar altre cop una mica de la pols de bolets tot esperant que les meves costelles s'acabessin de curar i em tornessin a sortir les dents que vaig perdre en el fantàstic vol a El Caire, Egipte.

Un cop arribat a la ciutat, vaig demanar per anar al mercat de Khan al-Khalili, tot recordant aquell vellet que havia trobat a “la sala dels judicis”. Volia saber el valor de les monedes de Caront, somiant en millorar el meu estat econòmic, que estava a zero, més el que valgessin les monedes gregues de Caront.

Vaig trobar un bon antiquari i quan em va veure amb els meus pantalons curts de bany, la camisa, i les xancletes, tot molt gastat i altre cop molt brut, va pensar que volia demanar-li caritat. Ja s’estava posant les mans dins de la butxaca per buscar alguna almoïna quan li vaig ensenyar una de les monedes. Va mirar-la i la seva cara es va transformar completament. Em va demanar que m’esperés uns moments per presentar-me tot seguidament al propietari de la botiga qui, molt interessat, em va demanar on la havia obtingut tot convidant-me a seure en una bonica cadira i prendre una tassa d’aigua de tarongina.

Li vaig dir que en tenia algunes més que les havia trobat al desert dins d’una bossa de cuir junt a les despulles d’un soldat que no sabia si era macedoni o persa. Només volia saber la seva vàlua. Naturalment, no li podia explicar pas res de Caront! Al saber que en tenia algunes més, va tancar la porta de la botiga per començar un regateig interminable i beure innumbrables tasses d’aigua de tarongina i d’aigua de roses que em van produir una panxa cervesera impressionant. Finalment, i després d’aixecar-me diverses vegades fent com si marxés, ja que jo no en sabia el preu però sí que coneixia la seva autèntica antiguitat i l’extrem interès que mostrava envers elles aquell home, vam acordar un molt bon preu tant per a mi com per a ell. Així funcionen tots els negocis, ambdues parts hi han de guanyar, la qüestió és intentar guanyar tu més que l’altre! Solament vaig voler quedar-me amb dues monedes com a recordatori de la meva estada en el món dels difunts. A més, potser algun dia, encara que molt llunyà, podrien servir-me per tornar a pagar el vell Caront i evitar-li el canvi de moneda.

Amb els cèntims que em va donar l'antiquari, em vaig arribar fins el proper cafè Fishawi i, al costat, hi vaig veure la botiga de roba d'home. Hi vaig entrar. Efectivament, hi havia un quadre a la paret amb la fotografia d'aquell home que havia conegut a la Plaça de les Ànimes. Vaig comprar-me un dels millors vestits. Mentre me l'estava emprovant, vaig assenyalar la fotografia de la paret i li vaig demanar al dependent si era el seu pare. Era el pare de l'amo de la botiga i ja feia molts anys que estava mort. Com que no sabia com li havia anat el judici i no podia dir-li tampoc que l'havia conegut en un l'altre món, vaig acomiadar-me amb el vestit posat i sense cap més comentari. Vertaderament el món és un mocador i la majoria de vegades ben petit!

Amb aquella nova roba - vestit blanc de tall anglès - la meva aparença va canviar radicalment. He de dir que vaig fer un paquet amb les xanquetes, la samarreta i els pantalons curts per a facturar-lo cap a casa meva amb una nota per als pares. Aquella roba tenia massa records per llançar-la! Seguidament, vaig decidir buscar un bon hotel.

Vaig passar-me quasi un any visitant Egipte, des del Delta fins a endinsar-me profundament a Núbia ja que d'est a oest no hi ha res en aquest país tret dels dos estrets marges del riu. Vaig viure sense problemes monetaris gràcies als diners que em van donar per les monedes de Caront. Les dues que em vaig quedar serien per a les meves filles. Era el gran avantatge de conèixer una mica el meu futur.

D'Esquena al Cim del Món

Durant aquest temps, vaig admirar moltes de les seves meravelles, a més de fer alguns amics aventurers com jo. Un dia, sopant amb ells al costat de les refrescants aigües del Nil i embolcallats per l'encís d'aquell ponent sol rogenic entre les fantàstiques runes de Luxor com a taló de fons, vam decidir anar al Nepal per veure les muntanyes de l'Himàlaia i, a la vegada, visitar la misteriosa i incitant Índia, un lloc que podia igualar les meravelles del país on ens trobàvem.

Naturalment, jo ja m'havia posat en contacte amb la meva atribolada família explicant-los una sèrie d'històries per calmar-los i que ara no vénen al cas.

Així que un dia qualsevol, sense més ni menys, ens vam acomiadar d'Egipte.

Vam agafar les bicicletes i, sense cap pressa, vam arribar a Katmandú, la capital del Nepal. He de dir que durant tot el camí els meus amics van quedar meravellats de la meva resistència ja que era capaç d'anar tot el dia amb la bicicleta, i a una molt bona marxa, sense demostrar ni la més mínima espurna de cansament perquè, si ho feia per no fer-los sentir malament, es notava molt que era fingit. Naturalment, no els hi vaig dir mai que de tant en tant em prenia la pols de bolets, i així tots podrien pensar que el ritme que portava era arran de les meves 32 pulsacions per minut.

El viatge va durar uns quants mesos visitant un munt de llocs escampats per tots els països que vam recórrer. Tota la gent va rebre la nostra visita amb gran cordialitat oferint-nos bonament el que tenien. Per a ells, la nostra visita era un preciós contacte amb el món de més enllà de les seves muntanyes.

Finalment, vàrem arribar al Nepal, el nostre primer objectiu.

Feia ja algunes setmanes que estàvem en un poblet a prop de Katmandú, quan vam veure arribar uns escaladors carretejant el seu voluminós equipament. Ens van dir que volien pujar a l'Everest o a algun altre cim dels voltants. No havia passat mai per la meva ment escalar una d'aquelles muntanyes que estaven davant dels meus ulls. Jo sabia que hi havia, entre elles, la més alta del món, l'Everest, però aquella meravella de la natura no m'havia despertat mai cap interès potser perquè per als nepalesos era una muntanya sagrada i escalar-la era d'alguna manera humiliar-la.

No obstant, al veure tot aquell enrenou de nois i noies muntant tendes, fent un vertader campament, em van entrar les ganes d'ajuntar-me a ells i fer jo, també, el cim. Cada cop els hi demanava més coses sobre l'ascensió i fins i tot entrenava amb ells cada dia, aprenent moltes coses sobre muntanyisme. Al començament, em miraven com si estigués tocat del bolet però, al poc temps, la seva actitud va canviar totalment al veure que pujava sense massa esforç amb tot el pes de l'equipament que generalment portava el xerpa acompanyant. I, per si fos poc, anava capdavanter i amb distància respecte de la resta de l'expedició. No ho entenien malgrat parlar-los de les meves poques pulsacions. Donava la casualitat que un dels excursionistes era un austríac que tenia només 35 pulsacions i, per tant, la diferència no era tan gran de les meves 32, però ell estava, també, rebotat d'esgotament.

A més, quan tornava de la marxa, jo encara tenia ganes de continuar i anava a Katmandú a la discoteca, per cert l'única que hi havia llavors i no vulgueu saber pas com era.

Va ser en aquells moments quan els meus amics varen decidir anar a l'Índia ja que el Nepal no els podia donar res més; no obstant, jo em vaig quedar amb els meus nous amics alpinistes.

Van passar tres o quatre setmanes i ja era quasi com un d'ells. La meva falta de tècnica era compensada per la meva excepcional resistència física. Un dia, sense pensar-ho més, els vaig demanar per escalar la muntanya tots junts i formar ja part plenament del seu equip. Van comentar-ho entre ells i tots hi van estar d'acord. Així doncs, vam anar a l'oficina de permisos per demanar els papers que necessitava per poder incorporar-me a la seva expedició, però ens van informar que tots els permisos per aquell any i el següent ja estaven donats puix n'atorgaven molt pocs. M'havia d'esperar dos anys si volia unir-me a alguna de les altres expedicions que ja estaven inscrites. Decebut, no volia de cap manera donar-me per vençut i vaig demanar per pujar-hi tot sol, sense cap grup, però em van informar que tampoc no era possible perquè tots els permisos en solitari també estaven exhaurits. Les meves esperances de pujar al sostre del món resultaven quasi gairebé impossibles de realitzar-se perquè un simple problema burocràtic m'ho impedia!

A la setmana següent, jo estava a la cafeteria del poble parlant amb un jove nepalès sobre la seva imminent emigració als Estats Units per retrobar-se amb el seu germà.

Hi havia també entre nosaltres un hindú que estava molt trist perquè la quota d'emigrants del seu país sempre s'esgotava molt ràpidament donada la gran quantitat d'hindús que volien expatriar-se als Estats Units. Amb aquestes, un del grup que era andorrà va dir tot rient: "Nosaltres, els andorrans, no tenim mai aquest problema ja que quasi mai cap andorrà vol deixar el nostre país." Jo, que no sabia de que anava la cosa ni ho havia sentit mai a dir això de les quotes, els hi ho vaig preguntar. Em van mirar tots estranyats i van contestar-me que era el número d'immigrants que dóna el Govern nord-americà a cada país. L'andorrà, tot cofoi, va continuar: "El nostre país és tan petitó i prou ric com per no tenir la necessitat d'emigrar a cap lloc. Així doncs, no cobrim mai la quota que ens puguin donar, ans el contrari, molta gent ve a establir-se en el nostre territori."

Aquella nit, curiosament, vaig tenir un somni en el que apareixia un personatge molt interessant amb qui havia fet una estreta amistat durant la meva estada a l'Hades, ni més ni menys que Perseu. No sé si inclús va ser ell en persona qui va venir a visitar-me o va introduir-se, d'alguna manera, dins del meu somni en aquell racó de món a fi de donar-me el suport i ajut necessaris, el que en diríem una "empenteta". La qüestió és que el vaig veure amb tota nitidesa i va dir-me amb tota claredat: "Escolta bé noi i recorda la meva aventura. Ningú no podia aguantar l'esguard de la Medusa, el monstre dels cabells de serps verinoses i terrible mirada que convertia en pedra a aquell qui la guaitava, i que jo havia de matar sense, evidentment, fitar-la. Per tant, vaig utilitzar la meva intel·ligència i m'hi vaig apropar d'esquena mitjançant l'ajut d'un escut de bronze brunyit que em feia de mirall 'retrovisor', com diríeu vosaltres en el vostre món; realment, podem dir que va ser el primer de la història", va remarcar tot cofoi.

"Pensa que si es pot caminar cap endavant, que és el que majoritàriament la gent fa, també i amb la deguda pràctica, es pot aprendre a caminar cap enrere, no creus?", em va fer l'ullet i va marxar o desaparèixer. No sé ben bé què va fer.

Al despertar-me, vaig estar pensant durant tot el dia en aquell estrany somni i, mica a mica, una idea va anar agafant forma dins el meu cap. Al matí, vaig tornar a la corresponent oficina de permisos per escalar l'Everest, i vaig preguntar-los directament si les autoritzacions per pujar al cim de la muntanya però d'esquena estaven esgotades. No podeu ni imaginar la cara que van posar. Tota l'oficina va quedar en silenci. Jo, vermell com un pebrot palplantat al bell mig del petit despatx, aguantant el tipus i les sornegueres mirades d'aquells funcionaris. Llavors un encarregat va contestar-me: "Bé, realment ningú no ha fet mai una petició d'aquest tipus i, per tant, no hi ha cap límit pel que fa als permisos. Vostè pot anar-hi quan vulgui, sense cap més tràmit però, això sí, hi anirà sol, veritat?" "És clar que sí," vaig contestar-li, "qui vol que m'hi acompanyi d'aquesta manera?" Com que es va adonar que era una tonteria el que m'acabava de dir, em va entregar, sense més, el document acreditatiu per escalar el cim del món, mentre se li escapava una rialleta que volia amagar sense èxit. Ni tan sols em va fer pagar res per tota aquella paperassa. Quan vaig sortir, una riallada general procedent d'aquella oficina em va acompanyar fins ben enllà del carrer però jo ja havia aconseguit el meu permís!

El dia va transcórrer pensant en com poder aprendre a caminar cap enrere i, a sobre, fer-ho escalant.

Em vaig passar aquella nit en vetlla sense poder treure'm del cap el pensament de com ho faria. Finalment, amb les primeres clarors del nou dia, em vaig llevar a mitja llum per anar al lavabo i, com que anava tot capficat, vaig donar-me un cop de cap contra una biga però, en lloc de veure les estrelles, una imatge va sorgir dins de la meva esgotada ment: L'escut de Perseu! Un mirall! Necessitava un mirall!!

Tan bon punt les botigues del poblet van obrir les portes, vaig sortir de l'alberg per anar a comprar-ne un per poder entrenar-me però, vés per on, al sortir al carrer quasi m'entrebanco amb un mirall que ni fet expressament. Estava al costat mateix de la porta amb un paperet enganxat i amb una nota que deia: "Per a l'Isidre. El cim del món t'espera! Ànims! Ho aconseguiràs! Persi" No vaig poder evitar esclafir en una forta rialla que va provocar que la gent, que ja començava a parlar de mi, cregués definitivament que de veritat em faltava un bon bull.

Immediatament vaig començar a practicar. Quan la gent em veia caminat cap enrere amb l'ajut del mirall com a retrovisor, va començar a riure indulgentment, perquè la notícia de que no estava ben centrat ja havia recorregut tot el poblet des de la meva estada a l'oficina de permisos muntanyencs.

Com que no podia distreure'm amb tonteries, vaig començar a entrenar-me fora del poble. A vegades queia i d'altres m'entrebancava però, poc a poc, vaig anar acostumat-me a caminar enrere amb una certa desimboltura. Mentre em preparava, vaig esdevenir força famós i, per què no dir-ho, admirat per la meva tenacitat entre els pagesos d'aquelles terres, el meus únics espectadors.

Finalment, vaig comprar l'equipament d'escalada amb l'assessorament d'un xerpa amic, qui també em va preparar un itinerari molt ben detallat.

Un bon dia, sense acomiadar-me de ningú ja que tothom creia que era una més de les meves bromes, vaig enfilel pel camí indicat cap el cim.

Per anar ràpid, només portava a sobre un petit equip que consistia en una bona bufanda, dos parells de mitjons, guants de llana de iac, una gorra ben folrada de llana, dos jerséis gruixuts i poca cosa més. No estava de romanços per canviar-me de roba en plena muntanya. Encara podria agafar un refredat allà dalt entre la neu i, si tufejava una mica, ningú tampoc se n'assabentaria. Naturalment, també portava penjat del coll el meu inseparable penjoll escapulari amb la pols de bolets, el meu impagable escut protector contra el fred, la calor i la gana. Pel que fa a la set, tenia tota la neu! No hi podia faltar tampoc un entrepà de pa amb tomàquet amb embotit nepalès de iac que faria de “pernil” per celebrar, com un pastís d'aniversari, la meva arribada al cim. El meu “cava” seria el glaç del sostre del món. El millor que podia tenir! Jo ja em veia assegut a la punxeguda roca del cim, contemplant el món, mentre em cruspia l'entrepà tot mastegant el “cava”!

Així doncs, amb l'ajut del mirall i l'itinerari del xerpa, vaig anar pujant muntanya amunt caminant, naturalment, sempre d'esquena. Per cert, també vaig portar algunes llimones per desentelar el mirall però, per alguna raó que encara desconec, no les vaig necessitar ja que aquell cristall no va perdre mai la seva nitidesa. En un bon principi, el camí va ser força suportable, però a mesura que anava pujant vaig començar a passar molt i molt de fred malgrat la pols de bolets. Més d'una vegada em vaig preguntar que coi hi feia allà tot sol i com un beneit caminant endavant però d'esquena.

Un dia, de cop i volta, vaig entrebancar-me i, just al meu costat, em va semblar veure com un sot semblant a la petjada d'un gran peu descalç. Vaig sobreposar el meu peu dins d'aquella empremta i en feia dos i mig del meu! Com que això no podia ésser donada la baixíssima temperatura, vaig continuar l'escalada malgrat veure de tant en tant alguna més d'aquelles estranyes senyals. En aquell temps, jo encara no coneixia la llegenda del Yeti de l'Himàlaia i, si l'hagués coneguda, tampoc me l'hagués cregut malgrat aquelles petges que tenia al meu voltant. Això del Yeti era una cosa massa inversemblant per poder ser veritat! Vaig pensar que hi havia gent que s'ho creia tot.

Més amunt, el fred era tan i tan intens que vaig decidir posar-me tota la roba i prendre la pols de bolets cada dia, en lloc de cada dos o tres com havia anat fent. Per compensar aquell fred, gaudia d'una pau meravellosa i d'una neu mai trepitjada que em feia avançar com si estigués caminant sobre un lloc sagrat però, com tot, el “massa”, per bo que sigui, acaba enfitant. Llavors, la meva ment va canviar el terme de “pau meravellosa” per “soledat”. I vaig començar a deprimir-me perquè la solitud que m'embolcallava era absoluta, total! Tan aclaparadora com la immensitat d'aquelles muntanyes.

No obstant, ara que tot ha passat, em sento molt orgullós de que fins i tot en aquells paratges on no hi havia ningú que em veies, tret que allò del Yeti fos veritat i anés al diari a descobrir la meva trampa, vaig ser honrat amb mi mateix i amb els demés, continuant en tot moment amb la meva escalada caminant sempre d'esquena. Dono la meva paraula que eixís va ser. És com si us ho jurés amb una copa d'aigua de la llacuna Estígia de l'Hades.

Un dia, de cop i volta, i amb la finalitat de trencar aquell aclaparador silenci i soledat, no vaig poder reprimir un crit que em va sortir de l'ànima, tal i com ho havia fet feia ja uns mesos abans en el desert.

La sorpresa va ésser que l'eco me'l va retornar i aquella petita estupidesa em va insuflar ànims i noves forces. Aquella resposta de la natura em donava precisament el que més necessitava en aquells moments, companyia. A partir de llavors, cridava o cantava molt sovint i les muntanyes sempre em retornaven aquell meu so molt més amplificat. La sensació era tan encisadora que vaig establir un diàleg entre jo i l'eco de la muntanya. Es va fomentar una espècie de vincle tan entranyable que un dia no vaig poder evitar preguntar: “Hola eco, com estàs?” I llavors em va contestar: “Trista, sola i avorrida...!” I així varis cops. Al principi no en vaig fer cas, però llavors vaig adonar-me que aquelles paraules no havien sortit de la meva boca..., eren paraules noves! Havia sentit paraules que jo no havia dit i això no era eco! O potser tot havia sigut una jugada del meu subconscient? El que sí puc assegurar és que des d'aquell moment i durant molta estona, vaig percebre al meu voltant com un vaporós moviment d'aire i una cançoneta molt suau a cau d'orella, talment com si una fada estigués jugant amb mi. Sigui com sigui, jo no em vaig atrevir a repetir l'experiència i de la meva boca no va sortir cap altre soroll. No era la por, que no en tenia gens ni mica, sinó el total desconcert que paralitzava la meva ment.

Al cap d'un temps i davant la necessitat extrema de companyia, de qualsevol companyia i, per sobre de tot, de la dolçor de les cançons que escoltava, vaig decidir preguntar:

“No seràs la nimfa Eco?, la nimfa d’Afrodita? La que es va enamorar de Narcís?”. Va seguir un llarg silenci i llavors, a cau d’orella, em va xiuxiuejar amb gran sorpresa: “Sí... la mateixa... com ho saps tot això?” “Perquè he estat a l’Hades i el pobre Narcís, molt trist, m’ho va explicar tot.” “Estava trist?” va preguntar-me tota anhelant. “Molt” li vaig mentir. Realment no era veritat que estigués trist, gens ni mica, però sí era cert que el molt ximplet m’ho havia explicat. Anava per l’Hades com un gall d’indi per haver enamorat a tota una nimfa a la qual ni li havia fet cas. El molt carallot! M’ho va dir sense deixar de contemplar-se estúpidament en un mirall, amb una mirada de babau enamorat de si mateix que provocava l’escarni de tots aquells que el veien. D’aquí, per tant, esdevé el mot pejoratiu de “narcisista”, terme que s’atorga a aquella persona enamorada de si mateixa. Quan vaig acabar la meva xerrada amb aquella nova amiga invisible, vaig notar, o així m’ho va semblar, que una mà molt delicada es passejava suaument per la meua cara com si volgués acaronar-me en senyal d’agraïment. També em va semblar veure com si unes gotetes d’aigua fonguessin la neu fent-ne uns petits foradets. Vaig saber, amb allò, que la preciosa Eco estava plorant, espero que de felicitat.

Estava cansat i vaig seure damunt una roca en un lloc arrecerat del vent, encara que no del fred que ho envoltava tot. La vaig percebre al meu costat pel cruixir de la neu al seure i vam començar a parlar. Jo desconeixia per què estava en aquell lloc perdut i no en una vall banyada pel sol i plena de flors com les que estava acostumada en la seva Hèl·lade natal. Va confessar-me que havia rebut una petició que no havia pogut rebutjar. Havia de tenir cura de mi i fer-me companyia. Això sí, sense trencar les regles del joc, però com que ella era invisible, podíem fer una mica els ulls grossos i, davant de tothom, jo continuaria la meua escalada tot sol.

La dolça nimfa em va fer un munt de preguntes sobre el seu Narcís i jo vaig intentar continuar amb la meua història per fer-la feliç.

Estic segur que ella sabia que l’estava enganyant però li era igual, fos o no fos veritat; només es delia per sentir el que volia escoltar. Finalment em va dir, tota agraïda, que seguís les seves indicacions i així el camí em seria molt més fàcil. Vaig sentir un petó molt tendre a la galta i una delicada pressió de gratitud sobre les meves mans. Jo vaig posar-me dos dits als llavis i li vaig llençar un bes. Una rialla va contestar el meu gest i així ens vam acomiadar.

Efectivament, vaig anar trobant senyals al terra, a les roques, a tot arreu, com boletes de neu fent una petita piràmide sobre una roca o un solc al camí. Aquest sobtat i inesperat encontre amb Eco va omplir-me de renovades forces i optimisme. Els seus senyals van fer que la meua escalada fos molt més fàcil i, naturalment, més ràpida. Tot eufòric cridava a cada moment: “Eco... Eco... T’estimo!” Més d’un cop una bola de neu va esclatar-me en plena cara! Encara sento les seves alegres i juvenils rialles que es van anar diluint tan aviat com vaig sortir d’aquella vall màgica, muntanya amunt.

Quant de profit en vaig treure de la meua estada a l’Hades i de la coneixença de tants i tants personatges i de les seves confidències. Tenia la plena seguretat de que tots ells m’estaven protegint puix que m’adonava que la meua gesta era molt difícil, tenint en compte que ho feia tot sol, sense saber-ne res del tema i, a més, d’esquena!

La veritat era que tots aquells pensaments sobtats, que em venien de no sé on, m’impulsaven a fer coses que, per dir la pura i senzilla veritat, no eren molt normals i no podien ser només fruit de la casualitat. Estava segur que eren un desig d’alguna persona que volia fer-me viure una vida excepcional, mimar-me i complaure’m en tot - com aquell nen a qui li regalen un cavall de cartró només al demanar-lo - i jo n’aconsegua un cada dos per tres i sense obrir la boca.

A mesura que anava pujant cap el cim, les nits, sense ni un sol núvol ni un bri de pol·lució, semblaven ser més i més clares i la lluna més esplendorosa. El temps era gèlid però la roba que portava havia estat molt ben escollida i em mantenia en una relativa escalfor dins d’aquell escut protector que formava al voltant meu el poder de la pols de bolets. Aquella claredat i la meua visió nocturna em permetien mantenir-me en constant moviment i, fins i tot, hagués pogut llegir un llibre en plena nit si n’hagués tingut un a mà.

Un dia cap el migdia, de cop i volta, vaig veure pel mirall que darrera meu no hi havia res més que una roca bastant punxeguda i el cel blau de l’horitzó. Quan la vaig tenir a prop, sí que hi havia una cosa més: una pedreta al damunt i, a sota, una ploma de cigonya. A l’arribar-hi, vaig eixarrancar-me per passar-hi per sobre a la vegada que em feia amb la ploma de cigonya. Sabia amb total certesa que aquell era el camí correcte perquè havia anant seguint els senyals de la meua protectora Eco. Un cop passada la roca i amb la ploma a la mà, vaig perdre peu i vaig rodolar muntanya avall uns quants metres. Al incorporar-me, vaig descobrir just davant meu un preciós pom de roses vermelles amb una nota escrita sobre la neu que deia: “Has coronat el cim, felicitats! Eco i Persi.”

El cim, el sostre del món, havia acabat de passar per sota de les meves cames! Estava just a tan sols uns cinc o sis metres davant meu. Aquella roca, sobre la qual m'hi havia eixarrancat i on hi havia la ploma, era realment el Cim de la Terra! Estava a 8.848 metres sobre el nivell del mar.

“He fet el cim”! Vaig cridar als quatre vents, amb tota la força dels meus pulmons, i sense cap por de que un allau em caigués al damunt. Em vaig sentir com una ananeta coronant un castell! No m'ho podia creure! Vaig callar sobtadament per escoltar la quietud absoluta d'aquell lloc, només trencada a vegades pel so d'un suau vent. Era un dia esplendorós, gèlid a aquella alçada, però realment resplendent. Als meus peus, hi tenia tot el món sencer. Estava eufòric de tanta felicitat. Vaig pensar que potser si em posava de puntetes igual veia la meva casa i vaig esclafir en una forta rialla a l'imaginar aquella absurda ocurrència. Però no era gens desenraonat creure que, en aquells moments, no hi havia ningú del nostre planeta que estès tocant de peus a terra a més alçada que la del meu cap. Ni els jugadors de la NBA ni ningú!

Quan el vent deixava de bufar, em semblava sentir, en aquella immensitat silenciosa, una suau música de fons. La veritat és que ja la vaig començar a sentir uns metres abans de fer el cim. Era com una prodigiosa melodia d'arpes, violins i molts altres instruments. Al començament, vaig pensar que el silenci absorbidor d'aquell paratge podia produir efectes estranys en les ments de les persones però ara, allà sobre aquella roca i completament tranquil, aquella harmonia de sons era molt més clara i indescriptiblement colpidora.

En un moment donat, em va semblar que escoltava el virolai cantat per les encisadores veus dels escolanets de Montserrat ressonant enmig d'aquelles muntanyes nevades. I per què no? Aquell punt era tan enlairat que molt bé podria ser el lloc més adient per sentir aquella música celestial. Cap altre lloc em donaria més proximitat. El fet és que em vaig sentir l'amo del món i era el moment culminant per celebrar-ho.

Així doncs vaig posar mà al sarró per treure l'entrepà de pa amb tomàquet i carn curada de iac i vaig celebrar el meu èxit amb tots els honors. La roca del cim del món em feia de taula i a sobre, com una espelma, la ploma que no entenia ben bé què hi feia en aquell lloc. Anys més tard ho vaig saber. Amb la mà plena de neu, vaig brindar per tot el món. No m'ho podia creure, realment no podia, però allà estava jo. Res no podia fer-me ombra! Em podia haver passat la resta de la meva vida allà dalt!

Una altra vegada, tot mirant aquell insondable abisme, un pensament dels meus em va rondar pel cap i colpejar el cor. Moltes vegades he pensat que aquestes rauxes meves són similars a les fletxes de Cupido (Eros). Quan travessen el cor, res pots fer per no enamorar-te de la persona que contemples, i jo no podia tampoc renunciar a les idees que em passaven per la ment. Si ja havia aconseguit el cim més alt de la terra, per què no assolir el cim més profund de l'oceà? Realment, el meu cap no parava de pensar en bestieses! No n'acabava una que ja començava a pensar en la següent.

De cop i volta, aquest pensament va ser interromput per aquella naturalesa canviant que havia respectat la meva ascensió i posterior celebració a la cresta. Era talment com si algú hagués posat fi a aquell parèntesi i donés pas a la natura.

En un obrir i tancar d'ulls, tot es va enfosquir i la neu va començar a caure de tal manera que no hi podia veure ni a un pam del meu nas; ni tan sols distingia la ploma de cigonya. Ara m'adonava que el vent, que udolava cada vegada més violentament, se l'havia emportat. Com que la temperatura havia baixat fins a uns límits extrems, vaig calar-me la gorra del Camí de Sant Jaume fins a les celles, per sobre de la de llana, i vaig assegurar la bufanda ben embolicada al coll.

De totes maneres i abans de posar-me els guants de llana, vaig prendre una mica de la pols de bolets pel que pogués passar, segurament molt més greu que tot el que m'havia succeït durant tota l'escalada i fins a aquell moment.

Amb el canvi de temps, no vaig poder acabar-me l'entrepà i vaig pensar que me'l menjaria mentre baixava la muntanya tan ràpidament com pogués, encara que realment no sabia com fer-ho. Estava dins un núvol tan espès que, malgrat la meva visió nocturna, no em deixava veure res. Anava a palpentes, molt preocupat, dins l'espessor de la boira i per la neu que, més que caure, m'embolcallava. Estava totalment aclaparat pels trons eixordadors i el soroll del vent que van posar fi a aquelles meravelloses cançons celestials. Tot havia anat tan bé fins llavors! Tirava pedres a tort i a dret per si, per casualitat, topaven amb una paret ja que no portava cap bastó. I mira per on, una de les pedres va caure al buit i es va incendiar com si fos un cometa. Això em va permetre veure el camí un xic millor i vaig continuar tirant pedres cap enlaire i que ara es convertien en bengales, una espurna de llum en mig d'aquella negror. Reconec que eren unes bengales rudimentàries però em van fer un gran servei.

A mesura que anava baixant, la capa de neu era ja tan espessa que no vaig poder trobar cap més pedra i la foscor em va envoltar totalment una altra vegada i vaig caure al buit! Sortosament, vaig caure per una pendent totalment feta de neu que va fer-me com de tobogan, una inacabable pista que em va permetre lliscar, de cul a terra, centenars i centenars de metres avall fins parar a no sé on. Vaig alçar la mirada i vaig veure el cim, tot de cop il·luminat per un raig de sol que travessava aquell cel de tempesta. En aquell moment vaig ser conscient de la caiguda que havia sofert... Realment ja estava a baix. Semblava impossible que només uns pocs minuts abans jo estava allà dalt amb el meu entrepà, tranquil i joiós, escoltant la Filharmònica Celestial i ara estava a baix. No podia moure'm mig cobert per la neu. No sé ni si tenia quelcom trencat ni el que em passava, però el cert és que poc a poc tot es va tornar fosc i vaig perdre el coneixement.